

ENTER

ปริศนา
ด่าน
ป่าตาย **อี**
โหมิน
西出玉門 2

ENTER

ทดลองอ่าน

尾鱼 Wei Yu เขียน สุนทรภรณ์ แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

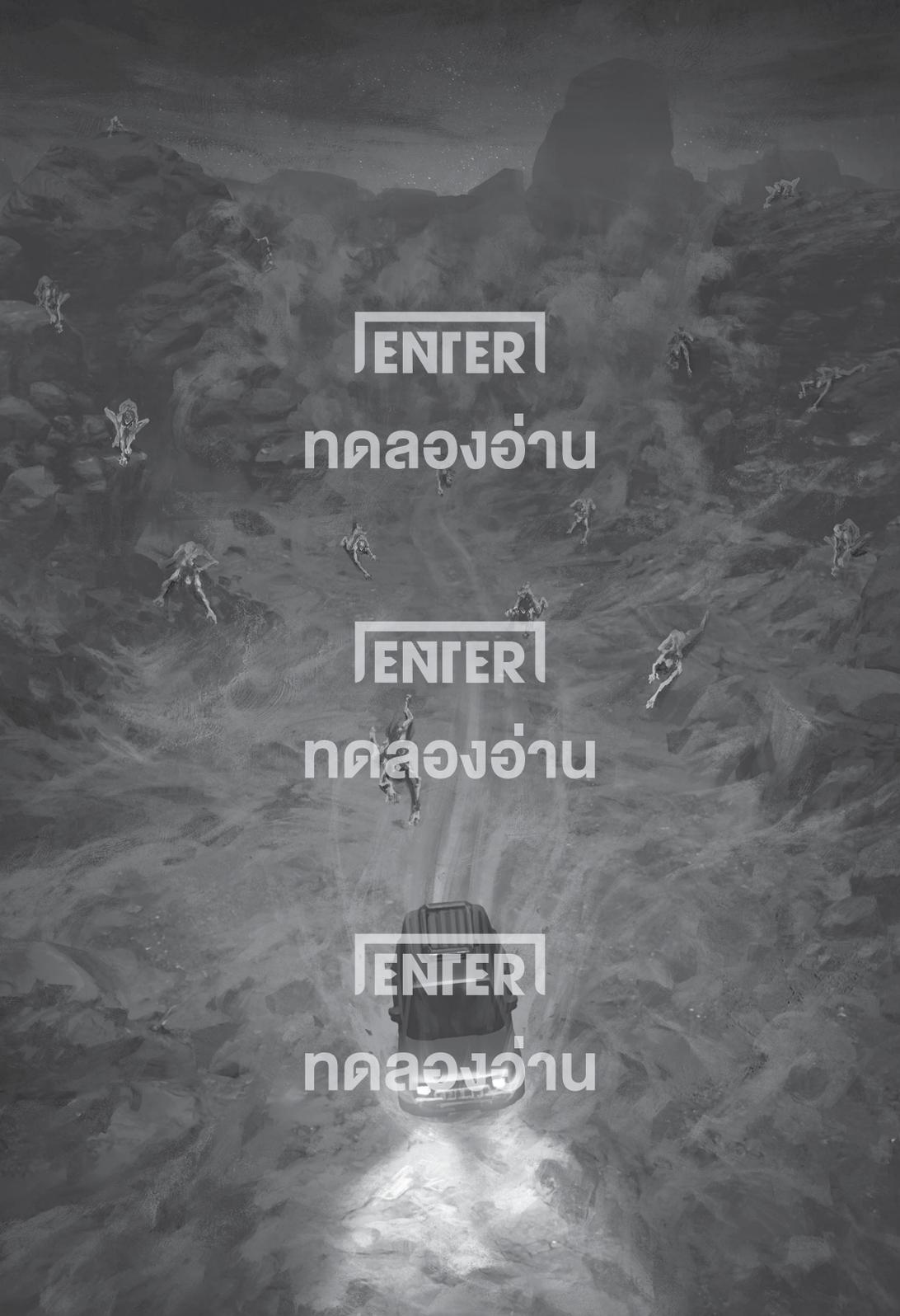
ENTER

ทดลองอ่าน





ENTER
ทดลองอ่าน



ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ภายในด่านอวี๋เหมินมีอุปสรรคอันตรายแค่นี้รออยู่ ขวางตงกับเยี่ยหลิวซี ที่เพิ่งได้สัมผัสมาสดๆ ร้อนๆ นั้นพอจะคาดเดาออกแล้ว หากประมาทเพียง นิดเดียว ความตายก็พร้อมกระโจนเข้าหาอย่างไม่ต้องสงสัย ทว่านอกจาก สิ่งลึกลับที่กำลังรอพวกเขาอยู่ข้างในด่าน ด้านนอกเองก็มีเรื่องที่น่าปวดหัว ไม่แพ้กัน เพราะหลิวซีได้ยื่นข้อเสนอที่พวกเขาไม่อาจปฏิเสธได้ ซึ่งจะเป็นคุณ หรือโทษในภายหน้าก็ยังไม่บอกไม่ได้ในเวลานี้ แต่อย่างไรพวกเขาก็ทำได้ เพียงยอมรับและมุ่งหน้าต่อไป

การเดินทางเข้าสู่ด่านอวี๋เหมินเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

เหว่ยอวี ผู้คลั่งไคล้เรื่องพิศวงลึกลับมหัศจรรย์ เชื่อว่าโลกนี้มีเรื่องเร้นลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ด้วยตาเห็น หลงรักการเดินทางท่องเที่ยว และยิ่งชื่นชอบการสืบสวนผจญภัย แต่ด้วยสังขารไม่อาจจะเสี่ยงอะไรได้ขนาดนั้น จึงขอใช้บรรณพิภพนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเดินทาง

ผลงานที่ผ่านมา : ครึ่งปีศาจชื่อเถิง, คดีปีศาจแห่งเมืองไคเฟิง

Wei Yu

หากผู้วิเศษปราบตัวประหลาดพวกนั้นได้
มีหรือจะถูกเนรเทศมาที่นี่

บทที่ 11

หลิวซีเป็นพวกยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติจึงต้องการให้พวกเขาสามคนร่วมกินข้าวเย็นด้วย หลิวซีบอกว่าในเมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว รายละเอียดเล็กใหญ่ก็ไว้คุยกันบนโต๊ะอาหาร จะช่วยให้ผู้กมิตรสานสัมพันธ์กันได้ง่าย

ภักตาคารนั้นอยู่ใกล้ๆ กับคลับไพนกกระจอกที่ชื่อเทียนชานเค่อ เป็นหนึ่งในกิจการของหลิวซี

กว่าจะถึงเวลาอาหารก็อีกพักใหญ่ หลิวซียังมีเรื่องจิปาถะอื่นๆ ต้องจัดการ จึงให้พวกช่างตงไปรอที่นั่นก่อน บริการของคลับเดินนำพวกช่างตงทั้งสามคนไปห้องไวโอที่ตามคำสั่งของหลิวซี การตกแต่งภายในแม้จะดูโอ้อ่าแต่ก็ค่อนข้างคร่ำครึ โต๊ะกลมที่อยู่ตรงหน้าใหญ่จนแทบจะใช้แทนเตียงได้

เพราะกลัวพวกเขาจะรอนเบือ หลังเสิร์ฟน้ำชาเสร็จบริการคนเดิมก็เอาไฟโป๊กเกอร์มาให้สองสำรับ

ช่างตงไม่สนใจไฟ เขาพิจารณาดูสมุดบันทึกในมือ บนทางชื่อหมาที่เขาวาดไว้ นั้นมีการทำสัญลักษณ์ตำแหน่งที่ฝังร่างของฮุยปาไว้ คิดจะ

ปฏิสเทอบอกไม่รู้เรื่องรู้ราวไหนเลยจะทำกันได้ง่ายๆ

ทว่าโชคดีที่ข้อความคาดคะเนพวกนั้นเขาเขียนไว้ย่อๆ อย่างเช่น 'เลือด' 'หัวลม' 'อวิหมิน' จึงไม่แปลกที่หลิวซีจะเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง คนที่ไม่รู้ถึงสายสนกลในย่อมยากจะรู้ความนัยทั้งหมด

หลังดูเสร็จเขาก็ตั้งหน้ากระดาษพวกนั้นออกมาสองสามหน้าและฉีกมันเป็นชิ้นๆ โยนไปบนที่เขียนบุหรี ก่อนจะใช้ไม้ขีดบนโต๊ะจุดไฟเผา

เยี่ยหลิวซีมองดูกระดาษขาวถูกเปลวไฟลามเลียมอดไหม้เป็นถ้ำถ่าน "ภาพกับตัวหนังสือพวกนั้นดูสวยดีออก เผาทิ้งแบบนี้น่าเสียดายจะตาย"

ซางตงบอก "มีคนให้บทเรียนคุณแล้ว คำสอนนี้ไม่รับไม่ได้"

คนฉลาดมีอยู่ไม่มาก ส่วนใหญ่ล้วนเคยได้รับบทเรียนถึงจะฉลาดเฉลียว ทำผิดน้อยลง ขยับฐานะสูงขึ้น

หลังเผาเสร็จ กลิ่นไหม้จางๆ จากควันก็ลอยฟุ้งอยู่ในห้อง

ซางตงถามเยี่ยหลิวซี "คุณคิดจะรับเงินหลิวซีจริงๆ?"

เยี่ยหลิวซีรู้สึกว่าเขาถามเหลวไหลไร้สาระ "ไม่เอาก็ขาดทุนเปล่า"

"เงินบางก้อนร้อนลวกมือ คุณจะมองแค่เรื่องตรงหน้าไม่ได้ ต้องรู้จักคิดเผื่อด้วย"

"เผื่ออะไร นี่มันเป็นเงินลงทุนของหลิวซี หากคว้าน้ำเหลวก็ยอมไม่ต่างจากเลือกหันผัดตัว ตาตัวเอง เกี่ยวอะไรกับฉันด้วย"

เธอมักอ้างเหตุผลข้างๆ คูๆ ตลอด ถ้าเรื่องราวง่ายตายแบบนั้นจริงก็คงดี

ซางตงพึมพำ "คนอย่างหลิวซีทำอะไรล้วนรอบคอบ ไม่มีทางปล่อยให้คุณใช้เงินเขาตามอำเภอใจแน่"

รายละเอียดเล็กใหญ่ที่อีกเดี๋ยวจะพูดคุยกันบนโต๊ะอาหาร บางทีอาจเป็นเงื่อนไขสุดโหดบางอย่าง

เยี่ยหลิวซีตอบ "ไฟไหม้ลามคิ้วค้อยล่างหน้า* ถึงตอนนั้นค้อยว่ากันเถอะ"

ซางตงมองดูเธอปราดหนึ่ง "ไม่รู้จะว่าคุณยังงี้ดี ทำไมใจเย็นขนาดนี้"

เยี่ยหลิวซีพูดแก้ "ไม่ใช่ใจเย็นหรอก เขาเรียกว่ามันใจต่างหาก แปลว่าไม่ว่าจะตกอยู่ในสถานการณ์แบบไหน ฉันก็จัดการมันได้ทั้งนั้น อันที่จริง..."

เธอใช้มือทำคาง กะพริบตาใส่เขา "เรื่องประเภทเรียกลมสั่งฝนฉันทำได้ครึ่งหนึ่ง"

ซางตงไม่มีอะไรจะพูด ทำเพียงยกน้ำชาขึ้นดื่ม

เผยถึงฟังไม่เข้าใจ "พีซี ที่ว่าเรียกลมสั่งฝน พีทำได้แค่ครึ่งคืออะไร"

เยี่ยหลิวซีบอกเป็นนัย "ลองนึกดูดีๆ พิจารณาจากตัวอักษร"

เผยถึงพิมพ์ "เรียกลมสั่งฝน ทำได้ครึ่งหนึ่ง พีซี หรือว่าพี...ทำได้แค่เรียกกับสั่ง แต่ลมฝนไม่มา"

ซางตงส้าลักซาในปากออกมาจนหมด

งานเลี้ยงเริ่มอย่างเป็นทางการตอนสามทุ่ม อาหารถูกกล้าเลี้ยงขึ้นโต๊ะ มาก่อน มีทั้งไก่ผัดซอสซินเจียง ซีโครงแกะย่าง แบ่งเกี้ยวห่อเนื้อ ข้าวไส่วจิวา**ไม่ว่าจะขนาดภาชนะหรือปริมาณก็ล้วนแต่ใหญ่โตมโหฬาร...

ซางตงไม่รู้สึกอยากอาหาร เผยถึงไม่กล้ากิน แม้แต่เยี่ยหลิวซีเองก็เช่นกัน แค่มองเธอก็อึดแล้ว

อาหารที่เต็มโต๊ะพวกนี้ยิ่งขับดันบรรยากาศรวมถึงเบื้องหลังเจ้าของให้แลดูใหญ่โตโอ้อำมากขึ้นไปอีก

* ไฟไหม้ลามคิ้วค้อยล่างหน้า เป็นสำนวนจีน อุปมาถึงรอให้เป็นสถานการณ์เร่งด่วนก่อนถึงคอยจัดการ

** ข้าวไส่วจิวา มีลักษณะคล้ายข้าวผัด กินคู่กับเนื้อพะ เพราะในอดีตใช้มือหยิบกินกันจึงได้ชื่อว่าเป็นไส่วจิวา ซึ่งมีความหมายว่าใช้มือหยิบ

หลังพ้นสามทุ่มหิวซีก็มาถึง ทั้งยังพาคนมาด้วยอีกสองคน

คนหนึ่งเป็นเด็กสาวอายุราวสิบเจ็ดสิบแปด รูปร่างผอมบาง สวมใส่กระโปรงสั้นกุด ภู่น่องตาข่าย แจ็กเก็ตสั้นมีหมุดตอกอยู่บนไม้ถักนิต แต่งหน้าเข้ม ผมถูกรวบไว้ลวกๆ เส้นผมบางปอยถูกย้อมไว้ด้วยสีม่วง รอบดวงตาไม่เพียงทาอายแชโดว์ผสมกลิตเตอร์แต่ยังปิดมาศคว่ำไว้บนขนตาอีก ภูงใต้ตาดำคล้ำเพราะนอนดึก ทันทึที่เข้ามาถึงเธอก็นั่งลงไม่แม้แต่จะรอให้หิวซีได้นั่งก่อน หลังจากหาวออกมาที่หนึ่ง เธอก็ใช้ตะเกียบคีบยาหัวหอมส่งเข้าปาก

หิวซีขมวดคิ้วพูด "ไม่มีมารยาท"

อีกคนเป็นชายหนุ่มผมเกรียนรูปร่างกำยำล่ำสัน อายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหก ผิวค่อนข้างคล้ำ ใส่ห่วงไว้ตรงปีกหูด้านบน แขนเสื้อม้วนขึ้นเผยให้เห็นรอยสักรูปกิ้งกემยเล็กละเอียดบนแขน แลดูโดดเด่นผิดจากพวกอันธพาลข้างถนนทั่วไป

เทียบกับเด็กสาวคนนั้นแล้ว ชายหนุ่มคนนี้แลดูมีมารยาทกว่ามาก เขาช่วยขยับเก้าอี้ให้หิวซี หลังจากนั้นก็ไปยื่นเอามือไพล่หลังอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาสงบนิ่ง

หิวซียิ้มให้กับพวกข้างตง "ขอแนะนำให้รู้จัก คนนี้เป็นลูกสาวบุญธรรมของผม ดิงหิว...เสี่ยวหิวดับนุหู่ชะ!"

ดิงหิวกำลังจุกนุหู่ พอได้ยินหิวซีบอกเธอก็ยิ้มมันลงกับผ้าปูโต๊ะและเงยหน้าด้วยสายตามองเหม่อ ไม่รู้กำลังมองใคร "ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันช่วยพ่อบุญธรรมดูแลกิจการคาราโอเกะ"

หิวซีชี้ไปยังชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลัง "ส่วนคนคนนี่ชื่อเกาเซิน คอยช่วยผมจัดการดูแลเรื่องต่างๆ แทน ส่วนพวกคุณผมคงไม่จำเป็นต้องแนะนำอะไร เพราะระหว่างทางมานี้ได้เล่าให้พวกเขาฟังหมดแล้ว

สำหรับผม ผมคิดแบบนี้ เพราะทุกคนเพิ่งรู้จักกัน แน่นนอนว่า

เรื่องให้ไว้ใจกันทันทียอมเป็นไปไม่ได้ เงินผมเป็นคนออก เกิดพวกคุณ
เอาไปผจญเล่นจนหมด หลังจากนั้นก็กลับมาบอกว่า 'ถ้าแกซี พวกเรา
หาอะไรไม่พบ' ถึงตอนนั้นผมคงทำใจลำบาก

ดังนั้นผมเลยจะให้พวกเขาสองคนตามพวกคุณไปด้วย วางใจได้
รับรองพวกเขาจะไม่ไปเป็นตัวถ่วงพวกคุณแน่ ดีไม่ดีอาจช่วยงานพวกคุณ
ได้อีกต่างหาก...เสียวลีแล้วแม้จะอายุน้อย แต่ตลอดระยะเวลาสามปี
ที่ช่วยผมดูแลกิจการล้วนไม่มีคนกล้าก่อเรื่อง"

ซางตงบอก "จุดจบของสุยปาเป็นยังไง ถ้าแกซีก็รู้ดี คิดจะส่งคนไป
จับตาดูการเคลื่อนไหวของพวกเรา เรื่องนี้ผมเข้าใจได้แต่ส่งลูกสาวบุญธรรม
ของตัวเองไปแบบนี้ คุณไม่นึกห่วงความปลอดภัยของเธอเลยหรอ"

หลิวซียิ้ม "ผมมันแก่แล้ว ตลอดสองปีมานี้ผมล้วนคิดแต่จะ
มอบหมายกิจการในมือให้คนอื่นรับช่วงดูแลต่อ แต่มอบหมายให้เสียวลี
ก็มีคนมากมายคิดค้ำไม่เห็นด้วย ที่เขายังขาดคือประสบการณ์ นิสัย
หรือก็หุนหันพลันแล่น...หยกไม่เจียรไนยอมไร้ค่า คนจะขัดเกลาได้
ก็ต้องเผชิญหน้ากับอันตราย ตอนนี้มีเรื่องนี้เกิดขึ้นพอดี ถ้ารอดกลับมาได้
เธอย่อมกลายเป็นที่ยอมรับนับถือของผู้คน แต่ถ้าตายอยู่ข้างนอกก็คง
ได้แต่ต้องยอมรับชะตากรรม ยิ่งไปกว่านั้นเธอเองก็ไม่ใช่ลูกในไส้ของผม"

ซางตงอดมองไปทางติงหลิวไม่ได้

เด็กสาวหน้าไม่เปลี่ยนสี แต่ตอให้หน้าเปลี่ยนสีจริงก็คงถูก
เครื่องสำอางหนาๆ นั้นกลบมิดจนดูไม่ออก

ซางตงคิดอยู่ครู่หนึ่ง "จะให้พวกเขาไปด้วยก็ได้ แต่ต้องแยกแยะ
ให้ออกว่าอะไรสำคัญอะไรไม่สำคัญ รู้ว่าใครคือหัวหน้า...ผมมีลูกน้องได้
แต่ผมไม่ต้องการหัวหน้า"

หลิวซีรอยยิ้มระบายเต็มใบหน้า "เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว เชิญพวกคุณ
ลงมือจัดการตามสบาย...ส่วนน้องชายคนนี้ ผมจะช่วยดูแลแทน

พวกคุณเอง"

สายตาเขาหยุดอยู่บนตัวของเฟยถั่ง

เฟยถั่งสั่นสะท้าน ในบรรดาคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะเหล่านี้ตัวเองมีค่าน้อยที่สุด ดังนั้นตั้งแต่ต้นจนจบเขาจึงไม่เคยคิดว่าจะถูกอีกฝ่ายนี้ถ่มถึง...

เขาริมฝีปากแห้งผาก ลนลานมองซ้ายมองขวา ซางตงหัวคิ้วขมวดเข้าหากันคล้ายคิดจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆ เยี่ยหลิวซีก็กลับตะโกนขึ้น "ซางตง!"

เธอยื่นจานอาหารให้เขา "ช่วยคิบบี้ใครงแเกาะให้ฉันหน่อย ฉันหิบบไม่ถึง ขอขึ้นใหญ่ๆ"

ซางตงค่อมตัว ใช้ตะเกียบช่วยคิบบี้ให้เธอขึ้นหนึ่ง ซึ่งใครงแเกาะขึ้นใหญ่มีเม็ดยี่ห่วยกับพริกป่นสีแดงสดโรยไว้จนทั่ว

เยี่ยหลิวซีรับมาแล้วมือข้างหนึ่งถือมีดมือข้างหนึ่งถือส้อม เขื่อนเนื้อเราะกระดูก มีดส้อมกระทบอยู่กับจานเสียงดัง

ทั้งโต๊ะมีเธอคนเดียวเท่านั้นที่ลงมือกิน

เยี่ยหลิวซีกินราวกับรอบข้างไม่มีใครอื่น ต่อมาเพราะรู้สึกใช้มีดส้อมกินไม่สะดวก เธอจึงเปลี่ยนมาใช้มือหิบบ

เฟยถั่งดูออกว่ามีสายสนกลในอะไรบางอย่าง เขารู้สึกว่าเยี่ยหลิวซีไม่ต้องการให้ซางตงเอ่ยปากพูดช่วยเหลือตนเอง

"ฟี่ซี..."

เยี่ยหลิวซีไม่แม้แต่จะเงยหน้า "เรียกฉันทำไม นายอยากทำอะไร ไม่อยากทำอะไร ตัวเองมีปากก็พูดไปสิ ถ้าแม้แต่ตัวเองยังไม่กล้าเอ่ยปากแล้วทำไมคนอื่นต้องเดือดเนื้อร้อนใจแทนด้วย ยังไม่ทันได้กินเลย พุงป่องซะแล้ว"

พูดถึงตรงนี้เธอก็มองซางตงด้วยหางตาที่หนึ่ง

ซางตงยิ้ม ซี่ไปที่มุมปาก เยี่ยหลิวซียื่นนิ้วชี้ตัก ทั้งหมดล้วนเป็น

พริกป่น เธอถือโอกาสเลียมันลงท้อง

ทุกคนต่างรู้ว่าเธอพูดมีความนัยแอบแฝง

เผยถึงเองก็รู้ หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาก็เงยหน้ามอง
ไปทางหลิวซี บอก "ผมไม่อยากจะอยู่ที่นี้"

หลิวซียังคงสงบนิ่ง "พูดเสียงดังหน่อย ผมไม่ได้ยิน"

เผยถึงซาไปทั้งหน้าทั้งหัว หัวใจแทบกระดอนหลุดออกจากปาก เขา
มองดูเยี่ยหลิวซีใช้ผ้าเช็ดปากเช็ดมืออีกที จู๋ๆ เขาก็ห้าวหาญชาญชัย
ขึ้นมาดื้อๆ ตบโต๊ะดังปัง ตวาด "ไม่ต้องให้คุณดูแล ผมไม่อยากจะอยู่ที่นี้"

สายตาของหลิวซีเย็นเยียบ

เกาเซินสีหน้าเคร่งขรึม มือกุมเข้าหากันเป็นกำปั้น กล้ามเนื้อ
บนแขนปูดโปน

ติงหลิวซ่าเลื่องมองเผยถึง

ซางตงมองเยี่ยหลิวซี

เยี่ยหลิวซีวางผ้าเช็ดปากและพูดเนิบๆ "ถ้าแกซี เผยถึงไม่เหมาะ
จะอยู่ที่นี้จริงๆ ในเมื่อคุณชอบสืบเบื่องลี้กเบื่องหลังชาวบ้าน นั้นคุณ
เคยสืบที่มาที่ไปของหมอนี่หรือเปล่า เผยถึงทำการค้าอยู่ที่ซีอัน เป็นพวก
ขายของเก่า ไม่ว่าจะเครื่องสำริดเครื่องกระเบื้องเก่าเขรอจะอะไร เมื่ออยู่
ต่อหน้าเขา แค่ดูรูปแบบ ประเมินน้ำหนักนิดๆ หน่อยๆ ก็บอกได้แล้วว่า
เป็นของยุคสมัยไหน ราคา่างวดเท่าไร ฉันจำได้ว่า..."

เธอมองดูเผยถึง "นายเป็นสมาชิกระดับสูงของคณะกรรมการ
ประเมินวัตถุโบราณแห่งซีอันไซ่ใหม่"

เผยถึงบอก "เพิ่งเข้าร่วมเมื่อ...ปีที่แล้ว"

ตอนพูดเขาไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้า นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้ยืนยันว่า
ที่ซีอันมีคณะกรรมการอะไรประเภทนี้ด้วย

เยี่ยหลิวซีมองดูหลิวซี "ถ้าแกซีอยากได้ข้าวของดีๆ ไม่ใช่หรือไง

เดินทางคราวนี้ถ้าไม่มีมืออาชีพไปด้วย ย่อมไม่ต่างจากพวกตาบอด
ที่มั่ว...หากพวกเราเอาของมีราคาค่างวดโยนทิ้งเพราะเข้าใจว่าเป็น
เครื่องสำริดเครื่องกระเบื้องแตกๆ เอาข้าวของสวยๆ แต่ไม่มีค่ากลับมา
เป็นกระบุง ถึงตอนนั้นคุณก็จะโทษพวกเราก็คงไม่ได้"

หลิวซีนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น

เขายกจอกเหล้าที่วางอยู่ทางด้านหน้าขึ้น "มาๆๆ ดื่มเหล้ากัน
เป็นเพื่อนกิน ไม่ดื่มเหล้าไม่กินเนื้อแล้วจะเรียกว่าเพื่อนกินได้ยังไง
เอาเป็นว่าพวกเราตกลงกันตามนี้..."

ซางตงพูดตัดบท "ถ้าแกซี ยังมีอีกเรื่อง คนที่ชื่อเสินกุ้นคนนั้น
ตอนนี้คุณกับเขายังติดต่อกันอยู่หรือเปล่า"

หลิวซีตอบ "เรื่องนี้จะเป็นไปได้ยังไง เขาลำพังตัวคนเดียว หนาซ้ำ
สติตั้งก็ไม่ปกติ ออกจากหลัวปู้พั่วมาได้ก็เพราะมีผมร่วมเดินทางด้วย
ถ้าเขายังตั้งต้นยื่นกรานจะไปสถานที่อันตรายพวกนั้นอีกก็คงตายไป
นานแล้ว"

"ตอนแยกย้ายกัน เขาไม่ได้ทิ้งช่องทางติดต่อไว้หรือ"

ยังงี้ก็เป็นมิตรสหายร่วมทาง

"มีหลังถึงฮามี เพื่อระลึกถึงการเดินทางในครั้งนั้น เขาถึงกับลากผม
ไปถ่ายรูปร่วมกันที่ร้านถ่ายรูป เขาไม่มีมือถือไม่มีโทรศัพท์เลยเขียน
ไอทีคิวคิวของเขาไว้ข้างหลังภาพ ผมไม่ได้แอดไว้ แต่ภาพนั้นยังอยู่"

"อย่างนั้นคงต้องรบกวนเจ้าแกซีช่วยหาภาพนั้นให้ผมหน่อย ผม
จะลองติดต่อดู เขาจดบันทึกเรื่องราวไว้มากมาย คงไม่ได้เล่าให้คุณฟัง
ทุกเรื่อง ไม่น่าจะบางที่เรื่องกองคาราวานอูฐสี่ โลงหุ่นเงาอะไรพวกนั้น
พวกเราอาจพอสืบสาวราวเรื่องจากเขาได้บ้าง"

หลังดื่มกินกันไปช่วงหนึ่ง ซางตงก็ขอตัวไปห้องน้ำ

ตอนออกมาเขาเห็นเยี่ยหลิวซีกำลังล้างมืออยู่ที่อ่างล้างหน้า

ซางตงเดินเข้าไป เปิดก็อกน้ำอีกก็อก กดสบู์เหลวล้างมือใ้มือ
ก้มหน้าถามเธอ "พอจะดูอะไรออกบ้างหรือเปล่า"

เยี่ยหลิวซีดึงกระดาษทิชชูออกมาเช็ดมือ ส่งกระดาษจ้ดผม "คุณล่ะ"

ภัตตาคารเก่าๆ นอกจากห้องวีไอพีแล้ว แสงไฟตามจุดต่างๆ
ภายในร้านล้วนมืดสลัว ไม่ว่าจะคนอยู่ใต้แสงไฟ หรือตนเองในกระจก
หมองมัวล้วนแต่นำมองขึ้นหลายส่วน

"หลิวซีเอาใจใส่ดึงหลิวจริงๆ ส่วนคนติดตามที่ชื่อเกาเฉินนั้นน่าจะ
มีหน้าที่คอยดูแลเธอ"

เยี่ยหลิวซียิ้มออกมาคำหนึ่ง "ความสัมพันธ์ระหว่างเกาเฉินกับ
ดึงหลิวน่าจะไม่วรรณา"

ซางตงเงยหน้า สายตาสอดประสานเข้ากับสายตาของเยี่ยหลิวซี
บนกระจกเงา "คุณดูออกได้ยังไง"

"หลังเกาเฉินเข้ามาในห้อง สายตาเขาก็นิ่งมาโดยตลอด แต่
ถึงอย่างนั้นก็มียู่สองสามครั้งที่เขาแอบชำเลื่องดูเธอ ทว่าดึงหลิว
เหมือนจะไม่สนใจ เธอมองดูเฉยถึงมากกว่าจ้องมองเขาเสียอีก"

"ชำเลื่องดูคนอื่นบอกอะไรได้"

"ใจคนห้ามไม่ได้ ทุกอย่างล้วนเริ่มจากคุณตาไม่อยู่"

ทั้งคู่เดินกลับเข้าไป ตอนผ่านหน้าห้องวีไอพีที่ไม่มีคนห้องหนึ่ง จู่ๆ
ซางตงก็ชะงักเท่า ยกนิ้วขึ้นจรรยาฎีปากเป็นสัญญาณบอกให้เยี่ยหลิวซี
เงยบเสียง

ประตูห้องวีไอพีนั้นปิดไว้แค่พอเป็นพิธี ด้านในมืดสนิท เห็นชัดว่า
ไม่มีคน แต่กลับมีควันบุหรี่ลอยออกมา

เขาชะงักไปครู่หนึ่ง มีคนกำลังพูด เป็นเสียงของดึงหลิว

"นายรู้สี่กว่าทั้งสองคนนั้นจัดการยากหรือเปล่า"

ชายคนหนึ่งตอบ "ถ้าแกชีบอว่าคนพวกนี้ล้วนแต่ไม่วรรณา"

คุณต้องรู้จักเกรงใจคนอื่นไว้สักหน่อย อย่าทำอะไรตามอำเภอใจ"

ซางตงรู้สึกว่ามีอีกคนน่าจะเป็นเกาเหิน

ดิงหลิวส่งเสียงหยันออกจมูก "พ่อบุญธรรมพูดเสียน่าฟัง ฉันไม่เชื่อหรอกว่าเขาจะยอมให้คนอื่นหยิบเอาข้าวในชามตัวเองไป...คนที่ซื้อซางตงกับผู้หญิงคนนั้นเป็นแฟนกันจริงหรือ"

เกาเหินนิ่งไปชั่วขณะ "อาจจะ"

"เป็นแฟนกันก็ดีแล้ว อยากรู้ให้คุกรักผิใจกันไม่เห็นจะยาก"

อีกสามวันก็จะถึงกำหนดการเดินทาง

หลิวซีมีกำลังคนมากพอ ทางหลวงฮาหลัวหลังจากนี้หรือก็เดินทางสะดวก ซางตงวาดแผนที่ขึ้นใหม่ เพิ่มจุดเติมเสบียงขึ้นแถวไปหลงตวย ทุกสัปดาห์จะมีการเติมเสบียงอย่างน้ำ น้ำมัน อาหาร และอื่นๆ ครึ่งหนึ่งแบบนี้ย่อมช่วยลดน้ำหนักที่ไหลดอยู่บนรถออฟโรดลงได้มาก

ซางตงเพิ่มถังบรรจุน้ำในรถ ติดตั้งเครื่องทำความร้อนพร้อมหัวฝักบัว ขอเพียงประหยัคน้ำย่อมแก้ปัญหาเรื่องอาบน้ำได้

รถของเผยถึงใช้การได้ไม่คืนัก โชคดีที่ฮามีกับตำบลหลิวหยวนห่างกันไม่มาก ดังนั้นเขาจึงขอให้คนของหลิวซีช่วยเอารถไปคืน เปลี่ยนเป็นรถยี่ห้อ JMC มาแทน หลังจากนั้นก็ถอดเบาะที่นั่งด้านหลังออกจนเกือบหมดแล้ววางที่นอนลงไป พร้อมติดตั้งเชือกรอกไว้ภายในรถทำให้ดึงม่านกันพื้นที่ขึ้นลงได้

ขั้นตอนทั้งหมดทำกันภายในปั้มน้ำมันที่อยู่ติดกับโรงแรม ซางตงพาเผยถึงไปประจำการอยู่ที่นี่ ส่วนเยี่ยหลิวซีกลับทำตัวไม่ต่างจากข้าราชการประจำถิ่น ทุกวันล้วนต้องมาดูความคืบหน้า หน้าซำยังทำก็ยิ่งมาบ่อยขึ้น ซางตงเดาว่าคงเพราะเธอว่าง...หลังได้เงินจากหลิวซีเธอก็เลิกทำงาน ทำให้ความหมายในชีวิตหายลับไปกว่าครึ่ง

เที่ยงวันที่สามงานดัดแปลงเสร็จสมบูรณ์ ซางตงให้เธอไปตรวจสอบ
รถ

ฝ่าม่านถูกปล่อยลงมา ซางตงทำมือบอกให้เธอทดลองนอนดู
"สบายหรือเปล่า"

เยี่ยหลิวซิ่นนอนอยู่ครู่หนึ่ง ขวามือของเธอติดอยู่กับตัวรถ ด้านซ้ายมือ
คือฝ่าม่าน "ใครนอนอยู่ทางซ้ายมือของฉัน"

"ผม"

เธอเสนอแนะ "ระหว่างพวกเราควรใช้เหล็กตัดกัน"

ซางตงยื่นมือให้เธอ "งั้นเดี๋ยวผมซื้อกรงเหล็กให้"

เยี่ยหลิวซิ่นจับมือเข้มแรงเขาลุกขึ้น

เธอไปลองฝึกบัวต่อ

หัวฝึกบัวยื่นออกมาจากในรถ บนท่อมมีตัวยึดผนังจึงตรึงมันไว้
กับรถได้

พอปิดก็อกน้ำก็พุ่งออกมา

"ก็วันถึงจะอาบได้ครั้งหนึ่ง"

"สัปดาห์ละครั้ง ครั้งหนึ่งไม่เกินสิบนาที"

เยี่ยหลิวซิ่นไม่ได้จะฝันผอยหาตะเข็บอะไร เธอคิดในใจ กับสถานที่
แบบนี้มีน้ำให้ใช้ก็นับว่าหรูแล้ว

เที่ยงแล้ว พวกเขาจองบุฟเฟ่ต์ง่าย ๆ กับทางภัตตาคารของโรงแรม
เผยถึงให้พวกเขาสองคนไปกันก่อน ส่วนตัวเองขอกลับไปอาบน้ำสักครู่
อาจไปถึงช้าสักหน่อย... เพราะตอนเช้าเขามุดลงไปใต้ท้องรถหลายต่อ
หลายรอบ สกปรกมอมแมมดูไม่เจิด

ซางตงกับเยี่ยหลิวซิ่นนั่งอยู่บนโต๊ะสำหรับสี่คน แยกในภัตตาคาร
มีกันไม่มาก อาจมีเสียงมีดส้อมดังลอยมาเข้าหูบ้างเป็นครั้งคราว แต่ก็
ไม่ได้หนวกหูรบกวน ตรงกันข้ามกลับฟังดูไพเราะเสนาะหู

เยี่ยหลิวซีกินเสร็จเป็นคนแรก พอวางมีดส้อมลงเธอก็ถอนหายใจ
ออกมายาวๆ

ซางตงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย "เป็นอะไรไป"

"กลิ่นอาหารไม่ลง"

ซางตงเงยหน้า มองดูจานอาหารที่อยู่ตรงหน้าเธอ ทุกอย่างล้วน
ถูกกวาดเกลี้ยง

"หลิวซี คำว่ากลิ่นอาหารไม่ลงหมายถึงมีเรื่องในใจทำให้ไม่อยาก
กินอาหาร คุณกินอิมแปล้แบบนี้ คำว่ากลิ่นไม่ลงฟังดูไม่เหมาะสมเท่าไร"

เยี่ยหลิวซีเอนตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย เอามือเท้าคาง "พวกเขา
กำลังคิดจะทำให้พวกเราแตกแยกกัน แต่คุณกลับไม่รู้ร้อนรู้หนาว
สักนิด"

ซางตงบอก "พวกเรากับหลิวซีก็ดี ดิงหลิวก็ช่าง ทุกคนเพิ่งรู้จักกัน
ใหม่ๆ ไม่มีความขัดแย้งหนักหนาสาหัสอะไร ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ
แบบนี้พวกเขาไม่มีทางวางแผนล้ำเลิศอะไรได้ ดิงหลิวเป็นผู้หญิง
เห็นหลิวซีไว้หน้าพวกเราแบบนี้ก็เลยรู้สึกไม่พอใจ อยากแสดง
ความสามารถต่อหน้าพ่อนุญธรรม ทึกทักเอาเองว่าตัวเองทำอะไรก็ได้
ทั้งนั้น เธออยากขึ้นเวทีเล่นละครก็เรื่องของเธอ พวกเราแค่ไม่ต้องสนใจ
ก็จบ"

ขณะกำลังพูด เผยถึงก็ถือจานอาหารเดินเข้ามา

ซางตงดูเขานั่งลงและจู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ "ติดตอเส้นกุ้นนี้ได้หรือยัง"

ในหมู่พวกเขาสามคนมีแต่เผยถึงเท่านั้นที่เล่นคิควิว หลังหลิวซี
ให้ออติมา แน่นอนว่าเผยถึงยอมเป็นคนตามติดเรื่องนี้

ไม่พูดก็ยังพอว่า พอพูดแล้วเผยถึงก็นึกโมโห

"ผมแอดไปแล้วไม่รู้ตั้งกี่รอบ เย็นซาชจริงๆ ไม่ก่ดรับเลย"

"หรือว่าเขาเลิกใช้แอดอีกเคานต์นี้ไปแล้ว"

"ไม่!" เผยถึงสายหน้าตาดูๆ "มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนเสิร์ชชื่อเขา ผมเห็น โพรไฟล์เขาออนไลน์อยู่"

เผยถึงบนต่อ "ชื่อแอดมินต์ก็ประหลาด อะไรคือ 'เพื่อปลดแอก ไมกินไก' ฟังดู คนคนนี้มีชีวิตอยู่ในสังคมยุคเก่าหรือไง พวกเราปลดแอกกัน มาตั้งกี่ปีแล้ว"

"บางทีแอดมินต์นั้นอาจเปลี่ยนเจ้าของแล้วก็ได้... ตอนนาย แอดเพื่อนไปนายพิมพ์บอกเขาไปว่ายังไง"

"บอกว่าผมเป็นเพื่อนของหลิวซี"

ซางตงนิ่งเงียบ

ถ้าเสิร์ชคนนี้เป็นอย่าง หลิวซีว่า ทะลอนเดินทางขึ้นเหนือ ล่องใต้ไปทั่ว ตระเวนสืบหาเรื่องราวแปลกประหลาดต่างๆ มาตลอดหลายปี เรื่องราวแปลกประหลาดที่เขาพบเจอก็น่าจะมีอยู่ไม่ใช่น้อย หลิวซี ในเวลานั้นก็แค่คนจับจูนเท่านั้น สำหรับเสิร์ชแล้วไม่นับว่ามีอะไรพิเศษ บางทีเขาอาจจำไม่ได้

"เอาแบบนี้ นายลองส่งไปอีกที บอกว่านายอยู่นอกด่านอวี๋เหมิน ในไป๋หลงตู่ย ชูตเจอโงบโงบหนึ่ง ด้านในมีหุ่นเงาสวมเสื้อผ้าสมัยถึง โงบหนึ่งมีแก้วตัว พิมพ์เนื้อเพลง 'ไหนเลยจะสนข้าเข้าด่านน้ำตาหลังริน' ส่งไปด้วย ถ้าส่งไปพร้อมกันทีเดียวไม่ได้ก็แบ่งมันออกเป็นสองท่อน... ถ้าเขายังไม่ตอบกลับมาอีกก็ช่างเถอะ"

สืบว่าปีแล้ว ไม่แน่ว่าความชื่นชอบของคนเราอาจเปลี่ยนแปลงไป ก็เป็นไปได้

แต่ถ้าเสิร์ชยังคงกระตือรือร้นใช้ภาษามือพูดคุยกับคนแก่คนเฒ่า เพื่อค้นหาเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาเหมือนในอดีตละก็ เขาน่าจะ...
ตอบกลับ

สิบโมงเช้าวันต่อมา คนทั้งสองกลุ่มพบเจอกันที่หน้าประตูคลับ
ไพนกกระจอกเทียนซานเค่อ

ทางฝั่งของติงหลิวมีรถสองคัน คันหนึ่งเป็นรถจี๊ปบัญชาการ รถชนิดนี้
มีตัวถังใหญ่เป็นพิเศษ เส้นสายคมกริบ ในสายตาของคนเล่นรถแล้ว
มันเป็นรองก็แค่ฮัมเมอร์เท่านั้น ส่วนรถอีกคันเป็นรถธรรมดาๆ ที่ตามไป
เพื่อให้รู้จักทางจะได้ส่งเสบียงสะดวก

รถของซางตงขับเข้าไปใกล้ แต่กลับไม่จอด เขาทำเพียงลดหน้าต่าง
โบกแขนให้อีกฝ่ายตามมา ก่อนจะหักหัวรถออกเดินทาง

เผยถึงรีบตามไป จากกระจกมองหลังเห็นได้ชัดว่ารถสองคันของ
อีกฝ่ายไม่มีทีท่าว่าจะตามมาเลยสักนิด กว่าจะเริ่มออกตัวก็หลังจาก
ผ่านไปแล้วครู่หนึ่ง

เยี่ยหลิวซีมองไปทางซางตง "ไม่ลงไปทักทายกับชาวบ้านก่อน
สักหน่อยหรือไง"

"ไม่มีอะไรต้องพูด พูดมารังแต่จะเหนื่อยเปล่า"

เขาตั้งอกตั้งใจขับรถ สายตาไม่วอกแวก เงามที่เกิดจากปีกหมวก
ปกคลุมอยู่รอบดวงตา ครั้นพิจารณาดูดีๆ จะพบว่าค้างเขาในเวลา
นี้มีต่อเคราขึ้นเขียวครึ้ม

เยี่ยหลิวซีบอก "คุณควรโกนหนวดเคราได้แล้ว"

ซางตงลูบคางครู่หนึ่ง "วันนี้โกน พู้งนี้ยาว หนวดเคราของผู้ชาย
ยาวเร็วกว่าผม...ดูไม่เหมาะงั้นหรือ"

เขาหันหน้ามองไปทางเยี่ยหลิวซี

เยี่ยหลิวซีส่ายหน้า เพราะรู้สึกแปลกๆ เธอจึงชักสายตาลง
ตามสัญชาตญาณ อันที่จริงเธอรู้สึกว่หนวดเคราของเขาประมาณนี้
เรียกได้ว่กำลังดี ไม่รู้ว่ลูบไปจะรู้สึกยังงั้บ่าง คงสักๆ พิลึก ขึ้นถูถูกตรง
ชอกคอเข้าคางได้ตายแน่...

เธอยื่นมือจัดผมอย่างกระอักกระอ่วน ทั้งงิ้วพอบแต่ถูกดึงหูร่อนผ่าว
เธอก็รีบลูบผมปิด

บรรยากาศภายในรถจู่ๆ ก็กลับกลายเป็นอึดอัด เยียหวิซีบอก
"จอตรดสักครู่ก่อนเถอะ ฉันอยากลงไปสูดอากาศสักหน่อย"

ช่างตงเทียบรถไปจอดเข้าที่ข้างทาง

เยียหวิซีลงจากรถ ยกมือขึ้นโบกพัดเรียกลม

ทันทีที่รถคันหน้าจอตรดที่ตามอยู่ทางด้านหลังก็พลอยจอด
ตามไปด้วย รถจี๊ปบัญชาการคันนั้นเพิ่งสบโอกาสพุ่งขึ้นหน้า คาดว่า
ตลอดเส้นทางที่ผ่านมาอีกฝ่ายคงรู้สึกอึดอัดไม่ใช่น้อยที่ต้องคอย
หน้าไม่หน้าหลังไม่หลังอยู่แบบนั้น

เผยถึงยื่นหัวออกมาจากหน้าต่างรถ "พีซี ทำไมถึงจอตรดล่ะ"

เยียหวิซีตอบอย่างไม่สบอารมณ์ "ร้อน!"

"ไม่ร้อนสักหน่อย"

เยียหวิซีหยิบหินขึ้นมาก้อนหนึ่งตั้งท่าจะขว้างใส่ เผยถึงรีบ
ซุกหัวกลับเข้าไป

รถจี๊ปบัญชาการกับรถของช่างตงจอดคู่กัน เยียหวิซีได้ยินเสียง
เปิดประตูรถ ครั้นหันมองกลับไปเธอก็ตะลึง

ที่นั่งอยู่ด้านในคือเด็กสาวอายุสิบเจ็ดสิบแปด ผิวพรรณขาวสล้าง
เส้นผมยาวตรง ดวงตาเรียวโค้ง หางตายาว ยิ้มเยิ้มเสน่ห์ สวมใส่
เสื้อสเวตเตอร์ถักสีเขียว กางเกงหนังสีดำ พร้อมรองเท้าสเก็ตบอร์ดสีขาว
บนผมยังมีก๊ีบหนีบผมสีเหลืองหัวเปิดอีกอัน

ดูไม่เข้ากับบรรยากาศรอบๆ เลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะทางหลวง
เปลี่ยวร้าง ทะเลทรายโกบีแห้งแล้งกันดาร หรือรถที่แลดูดุดันคันนั้น

เธอก็ทักทายช่างตง "พีตง"

ที่แท้ก็ตงหวิ

ซางตงอ้อมออกมาค้ำหนึ่ง

"ทำไมเมื่อเข้าพีถึงไม่จอดรถ ฟออนุญาตธรรมอดุตสำหรับเตรียมประทัดไว้
ธรรมเนียมของพวกเราที่นี้ ก่อนเดินทางไกลต้องจุดประทัดเอาฤกษ์เอาชัย"
"รีบทำเวลา"

ติงหลิวเป็นพวกรู้จักอ่านสถานการณ์ เห็นซางตงตอบเ็นซาแบบนั้น
เธอก็ย้อมออกมาน้อยๆ และค่อยๆ ปิดประตูรถ เยี่ยหลิวซีลอบมอง
เกาเซิน เห็นอีกฝ่ายถอนหายใจออกมาคราวหนึ่ง เสี่ยริมฝีปาก หลังมือ
ถูจุดเหรินจง*

ซางตงพูดไม่ถูกต้องนัก การขึ้นเวทีเล่นละคร ไม่ว่าจะในละครหรือ
ชีวิตจริงข้างนอกล้วนตึงตูดความสนใจทั้งนั้น คิดจะมองข้ามใช้จะทำได้
ได้ง่ายๆ

เธอเดินกลับเข้าไปนั่งยังที่นั่งข้างคนขับ ซางตงบอกให้เธอรัด
เข็มขัดนิรภัยและลงมือสตาร์ทรถอีกครั้ง

ทันใดนั้นเสียงของเผยถึงก็ดังผ่านวอล์กกี ทอล์กกีเข้ามา "พีตง
จอดๆ...เสินกุ้นตอบกลับมาแล้ว"

อันที่จริงเสินกุ้นตอบมานานแล้ว แต่คาดว่าคงเพราะตลอดทาง
ที่ผ่านมาสัญญาณไม่สู้ดีนัก ทำให้ได้รับข้อความล่าช้า ผนวกกับเผยถึงเอง
ก็สนใจแต่ขับรถ ไม่ทันได้สังเกตดูมือถือ เขาถึงเพิ่งสังเกตเห็น

ข้อความที่เสินกุ้นส่งมาคือ 'ไม่ต้องสนใจมัน'

เผยถึงรู้สึกหงุดหงิด "พีตง อะไรคือ 'ไม่ต้องสนใจมัน' "

ซางตงบอก "ถามเขาว่าทำไม"

"ถามไม่ได้ ที่นี้สัญญาณไม่ดี"

"มาขึ้นรถฉัน พวกเราจะขับรถย้อนกลับ มีสัญญาณที่ไหนก็
ถามเขาที่นั่น"

* จุดเหรินจง เป็นตำแหน่งที่อยู่ระหว่างริมฝีปากบนกับรูจมูก การกดจุดนี้จะช่วยเพิ่มการทำงานของสมอง
อัตราการเต้นของหัวใจ และการหายใจให้กลับมาเป็นปกติ

เดินกันต้องรู้บางอย่างแน่ไม่อย่างนั้นเขาจะตอบกลับมาว่า 'ไม่ต้องสนใจมัน' ทำไม

พอเห็นรถข้างหน้าเบนหัวกลับกะทันหันเกาเฉินก็โมโห ตอนชะงักตัวออกไป รถของซางตงแล่นผ่านเขาไปพอดี ก่อนชะลอให้เผยถึงขึ้นรถมา

ซางตงลดกระจกหน้าต่างบอก "ถ้าไม่อยากเสียเวลาก็รออยู่ที่นี้ พวกเรากลับมาอยู่แล้ว ถ้าไม่วางใจก็ตามมา แล้วแต่นาย"

เกาเฉินกัดฟัน แต่ขณะจะหมุนพวงมาลัย ดึงหลังก็พูดขึ้นประโยคหนึ่ง "คิดจะเล่นกับพวกเราสินะ รออยู่ที่นี้เถอะ พวกเราไม่ใช่พวกกระบังโทษะไม่เป็น"

เธอคาบบุญหรีแล้วก้มหน้า เสียงแะดั่ง สะเกิดไฟจากไฟแช็กในมือ ลูกพีบ ลามเลี้ยวอยู่บริเวณปลายมวน

เกาเฉินมองดูเด็กสาวผ่านกระจกมองหลัง หลังจากถ่วงเลขอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็พูดขึ้น "เสียเวลาแล้ว คุณน่าจะสูบบุหรี่ให้หน่อยกว่านี้หน่อย"

ดึงหลังสูดควันเข้าปอดคำหนึ่ง ก่อนจะพ่นมันออกมาซ้ำๆ "ไม่ต้องแสร"

ซางตงจอดรถกลับไปจนถึงแถวสะพานเหมืองทองแดงคู่คู ถนนลาดยางของที่นี่เลื้อยลามยืดยาวเข้าไปในโกปี สีน้ำตาลเทาไม่ต่างกับงูสีดำ เสียงเครื่องจักรโครมครามดังมาจากส่วนลึกในเขตเหมือง กลุ่มควันที่เกิดจากการขุดเหมืองลอยฟุ้งเหมือนเมฆทรงเห็ดขนาดเด็กที่กำลังแบ่งบาน

กลุ่มควันคลละคลุ้ง ซางตงปิดกระจกหน้าต่างแน่น ผุ่นละองนอกหน้าต่างที่ปกคลุมอยู่ทางด้านหน้ามองเห็นได้เด่นชัด

ข้อความถูกส่งเพิ่มเข้ามาอีก

'อันตรายมาก'

ข้างตงคว้าโทรศัพท์ในมือของเผยถึงไป พิมพ์ข้อความส่งตอบกลับไป
รวดเร็ว

'...คุยกันทางโทรศัพท์ได้หรือเปล่า'

ทางนั้นส่งเบอร์โทรศัพท์กลับมา
ข้างตงรีบโทรออก พร้อมกดปุ่มเปิดลำโพง
เขาพูดถึงหัวข้อก่อน คนจับบูที่หลัวบูพั่วเมื่อสิบกว่าปีก่อน หลังจากนั้น
ก็พูดถึงโลงหุ่นเงา

เส้นกั้นหนึ่งฟังก่อนจะเอ่ยปากถาม "มีอะไรยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง
หรือเปล่า"

ข้างตงตะลึง

เผยถึงเอ่ยเตือนความจำ "ภาพถ่าย พี่ตง ในมือถือของผมมี
ภาพถ่ายด้านนอกของโลงหุ่นเงานั้น ที่ผมส่งให้พี่ผ่านทางบลูทูธไง"

ข้างตงส่งโทรศัพท์คืนให้เผยถึงจัดการ ก่อนจะส่งภาพด้านในของ
โลงหุ่นเงาจากมือถือของตัวเองอีกสองสามภาพเข้าเครื่องเผยถึง ให้เขา
ช่วยส่งต่อ

การเชื่อมต่อยังคงเป็นปกติ เสียงลมหายใจประเดี๋ยวหนัก
ประเดี๋ยวเบาดังขึ้นจากปลายสายอีกด้าน หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง
เส้นกั้นก็พูดขึ้น "รอเดี๋ยว ผมขอค้นดูบันทึกก่อน...ของที่เจดไว้ยังงี้ก็
ถูกต้องแม่นยำกว่า"

ข้างตงระบายนมหายใจ บอกไม่ถูกว่ารู้สึกโล่งอกมากขึ้นหรือ
หนักอกหนักใจยิ่งกว่าเดิมแน่

หลังจากผ่านไปพักใหญ่ เสียงของเส้นกั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

"เรื่องที่ผมจดบันทึกไว้ทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องเล่า ไม่ใช่เรื่องจริง

แต่ถ้าคุณขุดพบโลงหุ่นเงาจริง เช่นนั้นมันย่อมมีค่าให้สืบค้น นอกจากนี้
หลิวซีเล่าให้พวกคุณฟังแล้ว ผมยังมีอีกเรื่องที่บ้านทักไว้

ว่ากันว่าหลังด่านอวี๋เหมินสร้างเสร็จ มันก็เกิดพายุทรายขนาดใหญ่ขึ้น
ติดกันสามวัน ท้องฟ้ากลายเป็นสีเหลือง ห่างไปแค่ว่าก็มองแทบไม่เห็น
ตัวคนแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นพายุทรายนั้นยังกินพื้นที่กว้าง ไม่เพียงแต่ตุนหวง
เท่านั้น หากแต่ยังลามไปทางทิศตะวันออก ปกคลุมทางเดินเหอซี
แทบทั้งหมด

ตลอดสามวันนั้นมีชาวบ้านมากมายได้ยินเสียงรถม้า เสียงฝีเท้า
เสียงร่ำไห้คร่ำครวญ บ้างก็ได้ยินเสียงตวาดเสียงแสบของพวกทหาร
หวดไล่คน พวกเขาต่างไม่กล้าเข้าใกล้ได้แต่แอบมองลอดผ่านร่องประตู
ด้วยเพราะฝุ่นทรายหนาที่บั้นขวางทำให้มองเห็นไม่ชัด รู้ก็แต่มีคน
กลุ่มหนึ่งสวมเสื้อคอ เดินทางมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันตก ดั้งนั้นพวกเขา
จึงคาดเดากันว่าคนพวกนั้นอาจเป็นนักโทษที่ถูกเนรเทศไปชายแดน

สามวันให้หลังอากาศเริ่มกลับมาแจ่มใส พวกทหารที่ประจำอยู่ที่
ชายแดนบางนายรู้สึกประหลาดใจ เพราะถ้ามีคนมากันมากมายแบบนั้น
งานของพวกตนก็น่าจะสบายมากยิ่งขึ้น แต่ทำไมถึงไม่เห็นมีกำลังคน
เพิ่มขึ้นเลยแม้แต่หน่อย ยิ่งไปกว่านั้นรอยล้อรถบนพื้นทั้งลึกทั้งชันซ้อน
เห็นได้ชัดว่ามีรถขนาดใหญ่หลายคันเคลื่อนผ่านไป การเนรเทศนักโทษ
ไปชายแดนมีรถขนาดใหญ่มากมายตามขบวนไปด้วยตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

พวกที่อยากรู้อยากเห็นเดินทางตามรอยล้อรถพวกนั้นไป ครั้น
ออกไปถึงนอกด่านอวี๋เหมิน พวกเขาก็พบว่ารอยล้อรถทั้งหมดจู่ๆ ก็ขาดหาย
เหมือนถูกมีดตัดออกไปเสียคือๆ

ทหารรักษาชายแดนในเวลานั้นต่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ
นานา ต่อมาเพราะมีคำสั่งลับทำให้ไม่มีใครพูดถึงมันอีก

คำสั่งลับนั้นคือ 'โอรสสวรรค์บุญญาธิการใหญ่หลวง ผู้ใดวิพากษ์

วิจารณ์มีโทษต้องประหาร' ในสมัยอัน 'โทษต้องประหาร' หมายถึง การตัดหัว นั่นก็แปลว่าเรื่องที่เกิดขึ้นตลอดสามวันนั้นเป็นบุญญาธิการ ยิ่งใหญ่ของอันคูตี้ ห้ามมิให้ผู้ใดวิพากษ์วิจารณ์เหลวไหล ไม่อย่างนั้น จะถูกนำตัวไปประหารทันที"

แต่พอถามไปว่าบุญญาธิการอะไร เส้นกุ้นกลับไม่รู้

"เรื่องเล่าบางเรื่อง ยิ่งเล่าคนที่รู้ก็ยิ่งมาก แต่เรื่องนี้ยิ่งเล่าคนที่รู้ กลับยิ่งน้อย เหมือนกับทำynnน้ำในหลว้บู้พัว น้ำไหลจนถึงปลายทาง จู่ๆ ก็ขาดหายเอาเสียต้อๆ อีกสองหน้าที่ผมจดบันทึกไว้คือน้ำสองหยด สุดท้ายที่หามาได้จากทำynnน้ำ คาดว่าตอนนี้คงไม่มีใครรู้แล้ว"

น้ำเสียงของเขาฟังดูภาคภูมิใจยิ่งยวด

ซางตงถาม "ทำไมคุณถึงบอกพวกเรว่าไม่ต้องสนใจมัน หน้าซ้า ยังบอกว่าอันตรายมากอีก"

เส้นกุ้นบอก "อย่างแรก ถ้าไม่แน่ใจจริงอย่าได้คิดยุ่งกับเรื่องนี้ เด็ดขาด"

เยี่ยหลิวซีที่อยู่ข้างๆ ส่งเสียงประตอออกมาค้ำหนึ่ง

"อย่างที่สอง ว่ากันว่าด่านอวีเอ็มบีกับด่านหยางกวนเป็นขั้ว ตรงกันข้ามกัน เดิมด่านอวีเอ็มบีต้องเรียกว่าด่าน 'อินกวน' ถึงจะถูก คนที่ต้องสวมชื่อคอคเดินเข้าด่านไปพวกนั้นต่างหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย อันที่จริงหลังเข้าด่านไป ด่านอินกวนก็ขาดสะบั้น ไม่มีคนออกมาได้อีก"

ซางตงพูด "งั้นหุ่เงา..."

เส้นกุ้นเน้นย้ำ "ถ้าสังเกต ผมจะเน้นเสียงที่ค้ำว่า 'คน' หุ่เงาเรียกว่า คนได้หรือเปล่า คนจริงๆ ที่อยู่ในด่านลัวนออกมาไม่ได้ ออกจากด่าน เพียงก้าวเลือดไหลแห้งเหือด ยิ่งไปกว่านั้นหากวัตถุประสงค์เดิมของการสร้างด่านคือการตัดขาด แล้วคุณคิดว่าคนจากนอกด่านจะเข้าไปได้ ตามอำเภอใจหรือไง ต่อให้บังเอิญเข้าไปได้ แล้วจะออกมาได้งั้นหรือ

ขนาดผมสืบข่าวมาตั้งนานยังไม่เคยได้ยินว่ามีใครผ่านเข้าไปได้เลย
นั่นก็แปลว่ามันมีความเป็นไปได้สองประการ ประการแรกคือเข้าไปไม่ได้
ประการที่สองคือเข้าไปได้แต่กลับออกมาไม่ได้ แบบนี้ไม่เรียกว่าอันตราย
หรือไง เข้าไปแล้วก็ออกมาพบพานเพื่อนฝูงไม่ได้อีก คนอย่างผมมีเพื่อน
อยู่ตั้งเยอะแยะ"

เผยถึงที่อยู่ข้างๆ เบ้าปาก คนคนนี้โยโสเป็นบ้า ไม่ชวนให้นึกชอบ
สักริด หนาซ้ำยังบอกว่าตัวเอง 'เพื่อนเยอะ' อีกต่างหาก ดูท่าเพื่อนของเขา
พวกนั้นคงเป็นพวกกรสนิยมแปลกประหลาดแน่ๆ

ข้อมูลที่เดินกุ่มให้มา มีเพียงเท่านี้

"ผมไม่รู้จักพวกคุณ แต่ในเมื่อหลิวซีเป็นคนแนะนำมา จึงพวกเรา
ก็นับว่าพอมีวาสนาต่อกันอยู่ เรื่องที่ผมรู้ ผมบอกพวกคุณไปหมดแล้ว...
ที่นี้ผมขอถามบ้าง พวกคุณตั้งใจจะทำอะไร"

ซางตงไม่ได้ตอบ แต่กลับเป็นเยี่ยหลิวซีที่ส่งเสียงบอก เธอขยับ
เข้ามาใกล้โทรศัพท์ พุดซัดถ้อยซัดคำ "เข้าด้าน"

เดินกุ่มตอบ "จะเป็นไปได้ยังไง..."

เยี่ยหลิวซีตัดสาย

ซางตงกับเผยถึงจ้องมองเธอ

เยี่ยหลิวซีพุดด้วยน้ำเสียงไม่ปกติ "ทำไม คนคนนี้คิดว่าตัวเอง
ฉลาดกว่าชาวบ้าน แค่นี้ก็หงุดหงิดแล้ว อีกอย่างเขาเองก็บอกแล้ว
ไม่ใช่หรือไงว่าเรื่องที่รู้เขาก็กับบอกพวกเราหมดได้หมดพุงแล้ว แล้วยังจะต้อง
เปลืองแรงพุดอะไรอีก"

ซางตงบอก "คุณพูดแบบนี้...คงมั่นใจว่าวันหน้าจะไม่ต้องการ
ความช่วยเหลือจากเขาอีก"

เผยถึงกังวลมองดูโทรศัพท์มือถือ "ใช่แล้วพี่ซี เสร็จจากการค้า
ไม่สำเร็จยังไงก็ควรถนอมน้ำใจกันไว้ กว่าอีกฝ่ายจะยอมรับเป็นเพื่อนได้"

ก็ไม่ใช่ง่าย อย่าให้ต้องถูกลบเพื่อนเลย"

เยี่ยหลิวิซีตอบ "...ไม่เห็นจะมีอะไรใหญ่โตตรงไหน อย่างมาก ก็แค่สมัครใหม่แล้วค่อยแอดอีกที"

พวกเขาออกเดินทางต่อ ตลอดทางข้างตงเอาแต่นั่งเสียบ หลังกลับไปพบกับพวกดิงหลิวใหม่อีกครั้ง เขาก็ให้เผยถั่งลงจากรถ หลังจากนั้นก็เปลี่ยนที่นั่งกับเยี่ยหลิวิซี "คุณช่วยขับสักกระยะ ขอผมคิดอะไรหน่อย"

เยี่ยหลิวิซีขึ้นไปแทนบนที่นั่งคนขับและก้มหน้ารัดเข็มขัดนิรภัย พลางเอ่ยปากถามออกมาประโยคหนึ่ง "ขับพลางคิดพลางไม่ได้?"

"ขับรถต้องใช้สมาธิ"

เยี่ยหลิวิซีไม่กล้าพูดเรื่องตัวเองขับรถพลางฟังจั่งพลาง หน้าซำยังยุ่งวุ่นวายกับเรื่องนั้นเรื่องนี้อีก เธอแอบคิดอยู่ในใจ ขางตงคนนี้แข็งทื่อไรชีวิตชีวา แต่พอคิดดูอีกทีคนแบบนี้ต่างหากถึงจะรู้สึกปลอดภัยเวลาอยู่ด้วย

เหตุการณ์ 'คามิเลียสีดำ' นั้นทำลายชีวิตขางตงหมดสิ้น อันที่จริงเขาละเอียดรอบคอบมากพอแล้ว ไม่ได้ประมาทเลยแม้แต่น้อย

ทว่าเรื่องนี้ไม่ว่าจะแก้ตัวยังไงก็คงฟังไม่ขึ้น ไม่ใช่เพราะเขาไม่มั่นใจ หากแต่เพราะคนที่กล่าวโจมตีเขาพวกนั้นไม่สนใจเรื่องนี้มานานแล้วต่างหาก

โยนหินลงบ่อ* นั้นง่าย แค่ขว้างหินไปก็ใช้ได้แล้ว แต่จะช่วยใครขึ้นมากลับต้องค้อมเอวลุยน้ำ ดังนั้นคนจำนวนมากจึงเลือกที่จะไม่ทำ หากแต่ไม่ขว้างหินซำลงไป เพราะยังงัยอีกฝ่ายก็ต้องถูกน้ำท่วมมิดหัวอยู่แล้ว

เยี่ยหลิวิซีถอนหายใจ

เสียงเพลงที่เผยถั่งเปิดไว้ดังผ่านวอลท์ก็ ทอล์กก็ หน้าซำเขายัง

* โยนหินลงบ่อ เป็นสำนวน หมายถึงการซำเติมให้เรื่องราวเลวร้ายลงไปอีก

ฮัมตามมันอีก

"สี่หยางหยาง เหม่ยหยางหยาง...อย่าเห็นว่าฉันเป็นแค่แกะตัวหนึ่ง..."

เยี่ยหลิวซีนึกโมโห ไร่บ้าเอ๊ย อุตส่าห์สอนหมาบ้านให้กลายเป็น
หมาป่า ตอนนี่ดันสารภาพว่าตัวเองเป็นแกะ

ซางตงปีตวอล๊กก็ ทอล๊กก็

"ผมพูด คุณฟัง ไม่ต้องมองผม ดูทางให้ดีก็พอ"

เยี่ยหลิวซีชำเลื่องมองเขาทีหนึ่ง "ฉันไม่ได้คิดจะมองคุณสักหน่อย"

ทัศนียภาพแถบนี้จัดชิดน่าเบื่อ ทุกอย่างเหมือนกันไปหมด ดูไป
นานๆ ไม่ว้าวชวนในห้วงง มีคนพูดคุยด้วยดีจะตาย จะได้กระปรีกระเปร่า

"เมื่อก็ผมลองพินิจพิจารณาคำพูดของหลิวซีดูโดยละเอียด
ผนวกกับเรื่องที่เสียนั่นแล้ว...บางที่แค่ไปถึงทางซื่อหมา อาจจะมีเรียกว่า
เข้าด่านอวี๋เหมินแล้วไม่ได้"

เยี่ยหลิวซีพยักหน้า เธอเองก็รู้สึกแบบนั้น "แล้วจะเรียกทางซื่อหมา
นั้นว่าอะไร"

ซางตงบอก "สมัยโบราณคิดจะเข้าเมือง ไม่ใช่แค่ผลักประตูก็ผ่าน
เข้าไปได้ คิดปิ่นท้องพระโรงยังต้องเดินผ่านบันไดหลายสิบชั้น ทางซื่อหมา
บางที่อาจเป็นเส้นทางเข้าสู่ด่านอวี๋เหมินที่พวกเราจำเป็นต้องเดินผ่าน
คงเทียบได้กับระเบียงทางเดิน ลานส่วนหน้า เป็นพื้นที่เชื่อมต่อที่มี
เส้นแบ่งคลุมเครืออะไรทำนองนั้น

จำได้หรือเปล่า เผยถึงเคยหาข้อมูลบนอินเทอร์เน็ต บอกว่าคนขับ
รถอโต้ที่แอบถ่ายภาพคุณจากทางด้านหลัง ขณะกำลังเข้าห้องน้ำ
ตอนกลางวันๆ ก็ถูกอะไรบางอย่างผลัก...ว่ากันตามเวลาแล้ว มันเกิดขึ้น
หลังคุณขับรถสินค้าผ่านพอดี"

เยี่ยหลิวซีนึกย้อน "นั่นแปลว่าเรื่องแปลกที่เขาเจอเกิดขึ้นเพราะ
ฉันอยู่ละแวกนั้น?"

ช่างตงพยักหน้า "ถ้าจะพูดให้ถูกต้องคงต้องบอกว่าเพราะคุณเปิดหัวลม... ลองสมมติว่าทุกครั้งที่คุณเข้าด่านล้วนต้องอาศัยเลือดหัวลม พายุทราย และทางซื่อหม่าเป็นตัวกำหนดขั้นตอน กลิ่นเลือดมีหน้าที่ดึงดูดหรือเรียกขาน เหมือนการเคาะประตู หัวลมกำเนิดพายุทราย... คุณสังเกตเห็นหรือเปล่า ต่อให้คุณเลือดออกตอนกลางวัน พายุทรายก็จะเกิดขึ้นตอนกลางคืน เรื่องนี้มันที่จริงเป็นการบังคับบังสายตาท่ามกลางพายุทรายมืดดำ คิดจะมองอะไรให้ชัดเจนแจ่มแจ้งยอมทำได้ยาก คนหาย รถหาย หลงทิศ เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นล้วนอธิบายได้"

ส่วนกองคาราวานอุฐูผีที่หายตัวไปภายใต้เปลือกตาของพ่อค้าวานิช ด่านนอกเพียงชั่วพริบตา... เป็นไปได้หรือเปล่าว่าพายุทรายโถมกระหน่ำรุนแรง ขณะที่พ่อค้ารายนั้นหนีตาหรือก้มหน้า แต่ชั่วระยะเวลาสั้นๆ กองคาราวานอุฐูนั้นก็ผ่านประตูเข้าไปในด่านแล้ว

กลับไปพูดถึงด่านอวีเอ็มบีอีกที คราวที่แล้วพวกเราคุยกันว่า ด่านด่านอวีเอ็มบีปรากฏ มันจะทับซ้อนอยู่กับพื้นที่บนโลกแท้จริงที่ไหนสักที่ เหมือนแผ่นพลาสติกใสสองแผ่นที่ทาบทับอยู่ด้วยกัน ยากจะรับประกันได้ว่าจะมีใครบังเอิญไปอยู่ในจุดที่อ่อนไหวนั้นพอดีหรือเปล่า เหมือนอย่างคนขับรถออกได้คนนั้น หรืออย่างพวกเราที่ตั้งแคมป์อยู่กับคุณพอดี"

จู่ๆ เยี้ยวหลิวซีกก็นึกบางอย่างได้ "เผยถึงถูกกลากไป คนขับรถคนนั้น ถูกผลึก ยังมีประตูรถของเฉียวเหม่ยนำถูกเปิด..."

ช่างตงอึ้งออกมาคำหนึ่ง "คุณว่ามันคล้ายกลไกคัมภีร์ของ ซับไล่คนที่หลงเข้าไป ทำให้พวกเขาออกสิ้นขวัญแหว่นริบไปจากที่นั่น ถึงขนาดเล่าขานปากต่อปากเตือนให้คนรุ่นหลังหลีกเลี่ยงสถานที่แห่งนั้นให้ไกลหรือเปล่า"

จะว่าไปก็คล้าย เผยถึงถูกทำให้ตกใจจนฉีแทบราด เข้าวันรุ่งขึ้น

ถึงกับนึกอยากเผ่นหนี เพียงแต่หาทางออกไม่เจอก็เท่านั้น

ซางตงลิ่งเล "ตอนนี้พวกเรายังไม่รู้ว่าด้านอวี๋เหมินอยู่ที่ไหน แต่ที่มันใจได้คือถ้าใช้ประตูด้านเป็นศูนย์กลาง จุดที่พวกเราตั้งแคมป์ก็คงเป็นพื้นที่รอบนอก เพราะที่นั่นมีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นแค่ครั้งคราวเท่านั้น หน้าซ้ายังไม่รุนแรงอะไร ต่างกับทางซื่อหม่าที่ถือเป็นจุดสำคัญ โลงหุ่นเงาถูกฝังอยู่ที่นั่น ทั้งยังมีดวงตาประหลาดนั่นอีก มันโจมตีเล่นงานแค้นผม แต่ไม่ทำร้ายคุณ"

เยี่ยหลิวซียิ้ม "นั่นเพราะฉันเป็นคนในด้านสินะ ไม่ว่าจะทรายหรือตาอะไรนั่นล้วนเมตตาต่อฉัน"

ซางตงปิดปากเงียบ "ยังตัดสินแบบนั้นไม่ได้ เส้นกั้นบอกแล้ว วัตถุประสงค์ของมันเป็นไว้เพื่อ 'ตัดขาด' ในบทเพลงก็บอกไว้ 'ออกจากด้านเพียงก้าวเดียวไหลแห่งเหือด' จนถึงตอนนี้ที่พวกเรา รู้ก็คือสิ่งที่ออกมาจากในด้านได้มีแต่หุ่นเงา...ถ้าคุณเป็นคนในด้านจริง นั่นก็ต้องนับเป็นกรณีพิเศษมาก"

เยี่ยหลิวซีบอก "ก็ไม่แน่ บางทีฉันอาจเป็นหุ่นเงาที่ช่วยส่งของเข้าไปก็เป็นได้ คินนี่ตอนนอน ฉันอนุญาตให้คุณดูฉัน หรือจะลูบคลำดูก็ได้...จะได้รู้กันไปว่าใต้เสื้อผ้าที่สวมใส่ฉันใช่แผ่นหนังวัวแข็งที่อหรือไม่ก็ดวงตาขยับได้หรือเปล่า"

ซางตงบอก "คุณน่าจะไม่ใช่"

เยี่ยหลิวซีขำเล็งดูเขาปราดหนึ่ง "ทำไม"

"หุ่นเงาไม่กินไม่ดื่มหน้าซ้ายังมีเงิน เก็บตัวปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่ว่าจะข้อไหนคุณก็ไม่ใช่ทั้งนั้น"

ตกบ่ายชบวรรถก็แล่นเข้าใกล้ไปหลงตย หลังตกลงตำแหน่งนัดรับส่งเสปียงกันเรียบริ้อย รถเสปียงก็หันหัวย้อนกลับไป

ซางตงนำทีม ตามรอยลัทธิลับซึ้นกลับเข้าไปยังพื้นที่ใจกลาง
ไปหลงตยอีกครั้ง

นี่เป็นครั้งแรกที่ติงหลิวได้พบเห็นหมวกุ่ยเจิงสี่ขาเทา ภาพที่
ปรากฏตรงหน้ามีก็แต่พื้นที่กว้างโล่งยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา แปลกใหม่
น่าอัศจรรย์ เธอสาละวนกับการถ่ายภาพเซลฟี พอถ่ายเสร็จก็ไปเหวี่ยงวิน
ใส่เกาเซิน "ทำไมถึงไม่มีสัญญาณ แบบนี้ฉันจะอัศจรรย์แปลงหน้าพีตยงัง
ตัวปล่อยสัญญาณพกพาละ ใช้ไม่ได้หรือไง"

เยี่ยหลิวซึคิดว่าเกาเซินคงติดค้างติงหลิวตั้งแต่ชาติที่แล้ว เขา
ไม่ใช่แค่นอนนุ่ม ขนาดถูกอีกฝ่ายตวาดใส่ก็ยังได้แต่นิ่งเสียบ

เผยถึงตัวสั้นนังก ซางตงไม่ยอมให้เขากลับขั้วขั้วแขน พอ
สบโอกาสเลยลากไปอีกด้าน "ไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรขึ้นได้ ถ้ามีฉันจะ
บอกให้นายรู้ก่อนล่วงหน้า"

เผยถึงสองตาเบิกกว้าง "พีตยง เรื่องแบบนี้รู้ก่อนล่วงหน้าได้ด้วย?"

ซางตงอิมออกมาคำหนึ่ง "ยังมีอีกเรื่อง พยายามอยู่แต่ในแคมป์
ที่นี่ค่อนข้างปลอดภัย ไม่ต้องตามพวกเราออกไป"

เผยถึงซำเลื่องตามองไปทางพวกติงหลิว "สองคนนั้นจะตาม
พวกพีไปหรือเปล่า"

ซางตงยอมรับโดยปริยาย

เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว พวกเขาเป็นตัวแทนของ 'นักลงทุน' อีกทั้ง
ยังตั้งใจก่อเรื่อง แล้วมีหรือจะไม่ตามติดพวกเขาไปทุกฝั้ว ยากจะ
สลัดพ้น

"งั้นก็หมายความว่า...ผมต้องอยู่ที่แคมป์คนเดียว?"

ไม่มีวิธีการอะไรที่ดีพร้อม ซางตงไม่ยอมกพุดมาก "นายเล็อกเอง
ก็แล้วกัน"

รถสามคัน ถึงจะจอดอยู่ห่างกันไม่ไกล แต่ก็แยกเป็นสองกลุ่ม

อย่างเห็นได้ชัด ขณะที่พวกเขาตงเก็บหินตั้งเตาปรุงอาหาร อีกฝ่ายกลับกินบิสกิต เนื้อวัวตากแห้ง ต้มเบียร์ หากไม่บอกให้รู้ อาจเข้าใจว่าอีกฝ่ายออกมาตั้งแคมป์ท่องเที่ยว

หลังกินอาหารเสร็จ เผยถึงนั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างตะเกียงค้าย เขา รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเข้ามาต้องนำเปื้อนไม่มีอะไรทำแน่ เลยเอาหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางในครั้งนี่ติดตัวมาด้วยสองสามเล่ม อย่าง 'ศิราภรณ์เงินทองจีนสมัยโบราณ' 'เครื่องแต่งกายพื้นเมือง' 'ฮั่นถึงชื่อวีกับอารยธรรมจีน'

ซางตงเปิดหีบหุ่เงาออกมาเหมือนทุกครั้ง เขาลงมือติดด้ามจับให้หุ่เงาที่แกะเสร็จเรียบร้อยพวกนั้น นี่เป็นขั้นตอนสุดท้ายแล้ว เมื่อติดด้ามจับเสร็จ หุ่เงาพวกนี้ก็จะโลดแล่นมีชีวิตขึ้นมาได้ทันที

พอข้าเลื่องเห็นเยี่ยหลิวซีเดินเข้ามาเขาก็รู้ได้ทันทีว่าเธอไม่แค้ว ต้องเอ่ยปากกระแนะกระแหนเขาอีก

และก็เป็นจริงดังคาด

"ทั้งหมดเป็นหุ่เงาเหมือนกัน แล้วทำไมเมื่อกี้ตัวนั้นถึงติดด้ามจับไว้ที่หลังคอก ส่วนตัวนี้กลับติดไว้หลังอก"

ซางตงอดทนอธิบาย "ตัวนี้เป็นตัวนาง ติดด้ามไว้ที่หลังอก ออกของมันจะตั้ง ทำให้ยื่นนำมาอง ตัวนั้นเป็นตัวพระ ติดไว้หลังหัว ทำให้ห้วยกเชิดดูเต็มไปด้วยกำลังวังชา"

"ใครๆ ก็ชอบดูผู้หญิงอกตั้งทั้งนั้น"

ซางตงยากจะพูดต่อ "...เพราะผู้ชายอกตั้งไม่นำมาอง"

จู่ๆ เยี่ยหลิวซีก็หันไปมองติงหลิวที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล อีกฝ่ายกำลังก้มหน้าคล้ายเล่นเกมมือถืออยู่ แต่ก็ชำเลื่องมองมาทางนี้อยู่บ่อยๆ

เธอขยับเข้าไปใกล้ซางตง "ฉันอยู่ที่นี้ สาวน้อยนั้นเลยไม่กล้าแหวะเข้ามา เดี่ยวฉันจะย้ายที่ เปิดโอกาสให้พวกคุณ"

เธอปิดกั้นลูกขึ้นเดินไปหาเผยถึง เผยถึงเพราะกลัวเยี่ยหิวชื้ออยู่
หน่อยๆ จึงอ่านหนังสือจริงจังหนักขึ้นไปอีก หัวตัวคล้ายมีรังสีแผ่ซ่านบอกว่า
'ผมกำลังชะมักเขม้นหาความรู้อยู่' เพราะกลัวเธอจะฟื้นผอยหาตะเข็บ
กับตนเอง

ซางตงไม่พูดไม่จา หันไปสาละวนอยู่กับเรื่องของตัวเองต่อ
หลังจากผ่านไปได้ครู่หนึ่ง ดิงหลิวก็เดินเข้ามาเหมือนที่เยี่ยหิวชื้อ
คาดไว้ ในมือถือแก้วแปรงฟัน เส้นผมถูกกับหนีบผมหนีบไว้ลวกๆ
หลุดลุ่ยระออยู่ข้างแก้มสองสามปอย เธอถามซางตง "ขอน้ำร้อนให้ฉัน
หน่อยได้ไหม ใช้น้ำเย็นล้างหน้าแปรงฟันทรมานเกินไปหน่อย"

ตกประหลาดเหมือนกลัวคนแปลกหน้า สุภาพเรียบร้อยเปี่ยมมารยาท
สาวน้อยมารยาร้อยเล่มเกวียน

ซางตงลุกขึ้นเอาน้ำร้อนให้เธอ ดิงหลิวกล่าวขอบคุณก่อนจะ
เดินจากไป

เผยถึงอ่านหนังสือจนตาพร่า พอชันตาขึ้นก็เห็นภาพดังกล่าว
เขาพูดขึ้น "เอ? เปลี่ยนลูกอีกแล้ว"

เยี่ยหิวชื้อชำเลืองมองดูเขาปราดหนึ่ง "จำแม่นเชียว"

"แน่นอนแล้ว ก่อนหลังต่างกันขนาดนี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ดึงดูด
ความสนใจคน แรกๆ ดูบ๊าระห่า ต่อมาเป็นเด็กวัยรุ่น ตอนนั้นก็ทำตัว
น่ารัก อันที่จริงพีซี พี่ก็น่าจะ..."

เยี่ยหิวชื้อสีหน้าอึมครึม "น่าจะอะไร"

เผยถึงตระหนักได้ว่าตัวเองปากกริวอีกแล้ว เขาลิ้นแข็งที่อู้นขึ้นมา
ทันที "เปลี่ยน...เปลี่ยนลูกดูสักนิด อาจทำให้คน...คนได้หูตาสว่าง..."

เยี่ยหิวชื้อบอก "ฉันไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนลูก คนอย่างฉันจะเสีย
ก็ตรงที่เกิดมาหน้าตาสะสวยเกินไป ไม่ว่าจะเปลี่ยนลูกไหนคนอื่นเห็น
ก็แต่ความสวยเท่านั้น เข้าใจหรือเปล่า"

เผยถึงไม่กล้าพูดอะไรอีก ทำเพียงคว้าแก้วแปรงฟัน "พี...พีซี
ผมไปล้างหน้าแปรงฟันก่อน"

เธอจะว่ายังไงก็ต้องเป็นไปตามนั้น ไม่ว่าจะเป็ฯแชมป์ศิลปะการต่อสู้
ระดับประเทศครั้งที่สามหรือหน้าตาสะสวย ก็ขนาดซีอันยังมีคณะกรรมการ
ประเมินวัตถุโบราณผุดขึ้นมาได้เลย

พอเผยถึงเดินจากไปไกล เยี่ยหลิวซีถึงชักสายตากลับ เธอเห็น
ซางตงเดินเข้ามา ในมือถือเข็มฉีดยากับสายยาง

บ้าเอ๊ย มาเอาเลือดกันอีกแล้ว ต้องแก้งเขาสักหน่อย...

จู่ๆ ซางตงก็โยนอะไรบางอย่างมา เยี่ยหลิวซียกมือขึ้นรับ พอ
เปิดออกดูก็พบว่ามันคือพุทราแดงเหอเถียนที่บรรจุห่อแยกไว้ลูกหนึ่ง
ขนาดของมันใหญ่พอๆ กับไข่ไก่ฟองเล็ก ผิวพุทราสีแดงเข้มมันวาว
รูปร่างหน้าตาดูดี ไม่มีริ้วรอยยับย่น น่าจะเป็นของใหม่

เธอเลิกคิ้วเล็กน้อย "ทำไม"

"บำรุงเลือด"

เยี่ยหลิวซีฉีกห่อ หยิบออกมากัดคำหนึ่ง เนื้อหนาแน่นนุ่มหวานหอม
เธอยื่นมือให้เขา

ไม่เจ็บ คล้ายถูกยุงกัด หลังจากนั้นเลือดสีแดงก็ถูกสูบเข้าไปอยู่
ในกระบอกฉีดยา

ซางตงเอาเลือดออกมาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไม่นานก็ดึงเข็มออก
คล้ายกำลังครุ่นคิดบางอย่าง เขาตันกระบอกสูบซ้ำๆ เลือดหยดหนึ่ง
ผุดออกมาจากปลายเข็ม หยดลงบนพื้น

"หลิวซี อีกเดียว...ช่วยผมจัดการพวกเขาสองคนหน่อย"

เยี่ยหลิวซีชำเลื่องตามองไปทางตึงหลิว "ทำไม"

"ผมไม่อยากให้เกิดเรื่องกับพวกเขา และก็อยากไม่ให้พวกเขาเกาะ
ขวางทางพวกเรา"

เยี่ยหลิวซีตั้งสำลีสี่ที่ปิดอยู่บนแปลออก ก้อนสำลีสี่ขาวมีเลือดเปื้อน
อยู่นิดหน่อย

เธอบอก "ยังไงคุณก็ต้องออกไป ถึงตอนนั้นจะบอกกับหลิวซียังไง
เขาให้เงินเรา สูดทำยพอเข้ามาคุณกลับเล่นงานคนของเขา"

เสียงน้ำดังซ้อซาอยู่ไม่ไกล เฝยตังเปิดฝักบัว แต่ถึงกระนั้นเขาก็
ใช้น้ำอย่างกระหมัดกระหม่อม แค่สาดน้ำใส่หน้านิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น
ก่อนจะปาดหยดน้ำบนใบหน้าออก สีน้กลับมามีอิมเอม ครั้นต้องกับ
แสงไฟจากแคมป์ แม้แต่หยดน้ำบนขนตาก็ยังส่องประกายวับวาว

ซางตงมองไปทางนั้นคราวหนึ่ง ก่อนจะเบี่ยงตัวเล็กน้อย ซ่อน
เข็มฉีดยาเข้าในแขนเสื้อ "ความหมายของคุณคือ..."

"จะให้ถอนตัวก็ต้องให้พวกเขาถอนตัวกลับออกไปเอง ถึงพวกเขา
จะไม่มีเรื่องบาดหมางกับพวกเขา ฉันจะให้พวกเขาเข้าไปตีกว่า ถึงตอนนั้น
ตกใจลาถอยหรืออะไรยังไงก็กลัวโทษคนอื่นไม่ได้แล้ว อีกอย่างดึงหลิว
ช่วยหลิวซีดูแลกิจการมาถึงสามปี ถ้าไม่มีมันสมองไม่มีความกล้า ไหนเลย
จะทำแบบนี้ได้ เกาเซินถูกส่งมาคุ้มครองเธอนั้นก็หมายความว่าเขาเอง
ก็ไม่ใช่ว่าก่อน เกิดพวกเขาไม่กลัว พวกเราก็เท่ากับมีผู้ช่วยเพิ่ม แบบนี้
ไม่ดีหรือ"

จะว่าไปที่เยี่ยหลิวซีพูดก็มีเหตุผลอยู่ ซางตงเองก็รู้สึกว่แบบนี้
ละเอียดรอบคอบดี เขายกมือพนทหว่างคิ้ว "เพียงแต่ร่วมทีมกับคนแบบนี้
ออกจะน่ารำคาญอยู่"

เยี่ยหลิวซีบอก "จะให้ทุกเรื่องเป็นอย่างที่คุณต้องการคงไม่ได้
ครอบครัวรักใคร่ปรองดอง พ่อเมตตาลูกกตัญญู เพื่อนฝูงแต่ละคนล้วน
ยินดีเสียสละ คนรักหน้าตาสะสวยอบอุ่นอ่อนโยน อยู่ในทำนองคลองธรรม
แม้แต่คนที่ร่วมทีมกันชั่วคราวก็ยังสัตย์ซื่อถือคุณธรรม...คุณคิดว่าตัวเอง
ต้องมีโชคขนาดไหน

แต่ก่อนเวลาคุณนำทีม สมาชิกแต่ละคนก็คงเชื่อว่าจะดีเหมือนกันหมด ถูกหรือเปล่า ยิ่งไงก็ต้องมีพวกรับมือยากปะปนอยู่ด้วยบ้าง หรือว่าพอเจอแบบนี้คุณก็เตะพวกเขาทิ้งไปที่ละคน ค่อยๆ สั่งค่อยๆ สอนแกะะชินรอให้สวรรค์ประทาน ก็ไม่รู้ต้องรอถึงเมื่อไหร่สวรรค์ถึงจะประทาน พวกที่คุณพอใจลงมาให้...ดูอย่างเผยถึงสิ ตอนนี่ไม่ใช่ดูดีกว่าเมื่อก่อนไซหรือไง"

ซางตงมองไปทางเผยถึง

เผยถึงฮัมเพลงเดินเข้ามาพลางสะบัดน้ำบนมือ อารมณ์นับว่าดีไม่น้อย พอซ่อนตาเห็นซางตงมองมาทางตนเอง เขาก็นึกประหลาดใจ "พี่ตงมีเรื่องอะไรจ๊ะหรือ"

ซางตงบอก "จะไปฉีก็เร็วเข้า"

เผยถึงเข้าใจได้ทันที เขารีบชักเท้าออกวิ่ง

ตอนพายุทรายมา ทั้งสองกลุ่มต่างก็หนีไปแล้ว เพื่อให้ระบายอากาศ สะดวก ซางตงเปิดหน้าต่างรถฝั่งที่อยู่ติดกับสันเขาทะเลทรายไว้พร้อมติดม่านกันแดด

แบบนี้แม้จะช่วยให้อากาศภายในรถไม่อบอ้าว ทว่าเสียงเม็ดทรายที่สาดซัดเข้ามากลับดังชัดถึงกระชั้นจนเยี่ยหลิวซีหนีไม่สนิท แรกๆ เธอก็สะลึมสะลือรู้สึกเหมือนกับว่าเสียงดังกล่าวช่วยกล่อมเธอให้หลับได้ ทว่าครั้นสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นมากลับรู้สึกเสียงมันดังหนวกหูอยู่ไม่ใช่หน่อย

เธอลืมตามองดูหลังครรถมืดดำ รู้สึกเบื่อหน่ายอึดอัดกับที่นอนคับแคบ เธอพลิกตัวอย่างโมโห แขนข้อมผ่านม่านกันไปโดยบังเอิญ

หลังมือของเธอสัมผัสเข้ากับมือของซางตง

เยี่ยหลิวซีใจเต้นรับจนนิ้วกลับรวดเร็ว ในหัวไม่รู้คิดเรื่องอะไร เธอรู้สึกเพียงว่ามือของเขาค่อนข้างเย็น

ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็สอดหัวผ่านด้านล้างของม่านกันไป มือข้างหนึ่ง

ช่วยเขาหม่ผ้า มืออีกข้างดันมือเขากลับไปเบาๆ หลังจากนั้นก็ซุก
กลับเข้าไปในผ้าหม่

หลังทำเสร็จเธอก็รู้สึกเหมือนยังไม่พอใจ เย็บหลิวซึ่คิดอยู่ครู่หนึ่ง
กระซิบบอกกับข้างตง "อันดีไซ์หรือเปล่า"

เธอก็ทิ้งตัวนอนกลับลงไปด้วยความรู้สึกหงุดหงิด

อาจเพราะตอนกลางคืนหลับไม่สนิท เช้าวันที่สอง แม้จะรู้ว่าข้างตง
กับเผยถึงตื่นกันหมดแล้ว แต่เธอก็ยังคงง่วงจนแทบลุกไม่ขึ้น ครั้น
ฝันลืมตาก็เห็นฝุ่นทรายปกคลุมอยู่นอกรถทั่วทุกตารางนิ้ว เธอยังรู้สึกว่
เรื่องนอนเกียจคร้านอยู่บนที่นอนนี้เป็นเรื่องที่สมควรทำที่สุด

ไหนๆ ก็สภาพอากาศไม่ดี

หลังจากผ่านไปได้ครู่หนึ่ง เธอก็ได้ยินเสียงแผยถึงกั้วปาก พุดคุย
อยู่กับข้างตงเป็นครั้งคราว คล้ายกำลังพุดถึงดิงหลิว

"เมื่อก็ผมเห็นเธอแต่งหน้า ที่นี้มีคนไปๆ มาๆ ก็แค่มิ่คนเท่านั้น
ไม่รู้จะแต่งให้ใครดู..."

ข้างตงน้ำเสียงราบเรียบ "เธอเป็นผู้หญิง บางทีอาจเพราะแค
รักสวยรักงาม"

แผยถึงมิ่ใจ "ผมว่ามิใช่ คนอย่างเธอเป็นพวกเจ้าแผนการ เธอ
มิ่แยะแสดคนที่ชื่อเกาเซินนั้น มิ่เคยมองผมตรงๆ แต่กลับพุดคุยกับพี...อา
พีตง เธอคงมิใช่..."

ข้างตงมิ่อยากคุยเรื่องนี้อีก "ผู้หญิงวัยนี้ จะคิดนั่นคิดนี่บ้างก็
เป็นเรื่องปกติ"

เย็บหลิวซึ่ลุกขึ้นนั่ง แหวกม่านกั้นออกดั่งพีบ

ข้างตงกับแผยถึงหันหน้ากลับไปดูเธอ

เธอมิ่มองดูพวกเขาทั้งคู่ ทำเพียงกั้มหน้าหนีบผมแผยอยู่เพียง

ให้เข้าที่ "มีกำลังวังชา แต่กลับเอาไปใช้กับผู้ชาย ไม้ไร้สาระไปหน่อย หรือไง ถ้าเป็นฉัน..."

เธอเงยหน้าขึ้น ยิ้มสดใส "คงไปตั้งตัวเป็นใหญ่แล้ว"

พูดจบเธอก็หยิบแก้ว เดินไปล้างหน้าแปรงฟัน

ตอนกลับมาเตาไฟก็ลุกโชนแล้ว ช่างตงต้มบะหมี่ เครื่องเคียง เรียกได้ว่าอุดมสมบูรณ์ มีทั้งกุ้งแห้ง สาหร่าย เห็ดสไลซ์ พอน้ำเดือดเขาก็เติมเกลือลงไปอีกเล็กน้อย กลิ่นหอมฟุ้งกำจาย

ตอนเกาเซินเดินเข้ามาก็ยังอดชำเลื่องมองไม่ได้ เขากับตงหลิว ตอนเข้ากินบิสกิตสอดไส้ เจ้านั้นทั้งแห้งทั้งเย็นซืด ยิ่งกินก็ยิ่งหวานแสบได้หน้าซำยังเลี่ยนมากอีกด้วย

เขาถามช่างตง "เสียวลิวให้ผมมาถามว่าวันนี้มีแผนการอะไร หรือเปล่า"

น้ำเสียงนั้นไม่เป็นมิตร เพราะเขาก็บดบังหลิวล้วนคิดอ่านเหมือนกัน ต่างรู้สึกว่าคุณช่างตงไม่ยอมทำงานทำการ จริงจังถ่วงเวลา วกวนอ้อมค้อมไปมา

ช่างตงไม่แม้แต่จะเงยหน้า "มี หลังกินข้าวเสร็จ พวกเราจะไปเก็บศพฮุยปา"

คำตอบนั้นนอกเหนือความคาดหมาย เกาเซินจึงตะลึงไปชั่วขณะ ก่อนจะหันหลังเดินกลับไป

เยี่ยหลิวที่นั่งลงข้างช่างตง บะหมี่สุกพอดี ช่างตงดึงฟืนออกปล่อยให้ไฟมอดดับเอง หลังจากนั้นก็ช้อนบะหมี่แบ่งใส่กล่องอาหารแบบมีหูหิ้วต่างคนต่างลงมือ

เยี่ยหลิวซีถือถ้วย มองดูควันร้อนลอยละล่อง เธอเป่ามันอย่างระมัดระวังสองสามทีพลาจเอ่ยปากถามช่างตง "อีกเดี๋ยวจะออกเดินทางกันเลยจ้ะหรือ"

ซางตงพัยกหน้า "จัดการกันตอนเช้าปลอดภัยกว่า"

คำพูดนี้มีเหตุผล เรื่องราวแปลกประหลาดทั้งหลายทั้งปวงล้วนเกิดขึ้นตอนกลางคืน

หลังกินเสร็จเผยถังกี่เสนอดัวล้างถ้วยซาม อยู่ทีน่ทุกสิ่งอย่างล้วนจัดการด้วยวิธีการเรียบง่าย ใช้กระดาษทิชชูเช็ดถ้วยซามจนสะอาด หลังจากนั้นใช้น้ำเดือดลวกมันอีกรอบก็เป็นอันเสร็จ

เยี่ยหลิวซีหยิบแว่นกันลมกับสัมภาระออกมา จู่ๆ เธอก็ได้ยินซางตงเรียก "หลิวซี คุณมานี่หน่อย"

เธอยงหน้ามองไป ซางตงยืนอยู่ข้างรถออฟโรด กระจังหลังเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง

เยี่ยหลิวซีเดินเข้าไป สิ่งแรกที่ปรากฏต่อสายตาคือถุงใส่ศพที่ถูกพับม้วนไว้ เดิมเธอคิดว่าซางตงจะพูดถึงเรื่องเก็บศพ แต่ที่ไหนได้ เขากลับยื่นมือเข้าไปในถุงเก็บศพที่วางซ้อนทับอยู่ด้วยกันและล้วงเอาปืนพกกระบอกหนึ่งออกมา

เยี่ยหลิวซีถาม "เรียกฉันมา เพราะคิดจะจัดการฉัน?"

ซางตงยิ้ม ชั่งน้ำหนักปืนในมือ "ผมไม่ค่อยใช้ปืน ปืนกระบอกนี้ผมขอให้หลิวซีช่วยหาให้ไว้ใช้เผื่อเกิดเรื่องนอกเหนือความคาดหมาย... หลิวซี คุณคงเป็นคนในด้านจริงๆ"

"ทำไม"

"ผมรู้สึกว่าหญิงสาวที่เติบโตอยู่ภายใต้สภาวะสังคมนปกติ ต่อให้ไม่สนใจประจบประแจงเอาใจผู้ชาย แต่ยังไงพวกเธอก็ต้องเอาอกเอาใจตัวเอง...ถามสักก็ร้อยคนก็ไม่มีทางเจอคนที่บอกว่าจะไปตั้งตัวเป็นใหญ่"

อย่างมาก็แค่มีความสนใจด้านการเมือง ต้องการสละตนเองเพื่อชาวบ้านเท่านั้น นี่ไม่ใช่ยุคล่ากวางกลางที่ราบ แย่งชิงดินแดนกันนานแล้ว

เขาหันปากกระบอกปืน ยื่นส่งมันให้เยี่ยหลิวซี "ใช้เป็นหรือเปล่า"
เยี่ยหลิวซีรับมาถือไว้ในมือ "เหมือนจะ...เคยใช้ แต่ไม่ได้รู้สึก
คุ้นเคยอะไรเป็นพิเศษ ให้ฉันนั่งหรือ"

"อืม"

"ทำไม"

"ผมแค่รู้สึกว่าคุณเข้าด้านไปจริงๆ ด้านใน...อาจค่อนข้างวุ่นวาย"
คงเพราะคำพูดที่ว่า 'ตั้งตัวเป็นใหญ่' ของเยี่ยหลิวซีก็เป็นได้ บางที
เธออาจแค่ผลอปากโพล่งพูดออกมาเท่านั้น เยี่ยหลิวซีถามเขา "แล้วคุณ
มีหรือเปล่า"

"มี ปืนกระบอกนี้ผมให้คุณเก็บไว้ใช้ป้องกันตัว"

เยี่ยหลิวซียิ้มออกมาคำหนึ่ง ก่อนยกชายเสื้อเชิ้ตด้านหลังขึ้น
และหนีบปืนไว้ การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างคล่องแคล่วคุ้นเคย

เอวของเธอเล็กบางก็จริง แต่กลับดูมีพลัง ผิวพรรณด้านในสีน้ำผึ้ง
แลดูสุขภาพดี รอบเอวกลมกลิ้ง ก้นงอนแน่น ปืนซุกอยู่ด้านใน แลดู
แข็งแรงเชื่อกันแปลกตา

ชายเสื้อเชิ้ตด้านหลังขยับลงปกปิดปืนกระบอกนั้นอย่างรวดเร็ว
ข้างตงเบนสายตาไปอีกด้าน

เยี่ยหลิวซีถาม "เอารถของคุณเข้าไป?"

เผยถึงเลือกตามไปด้วย บอกถึงตายก็ไม่ขอเฝ้าอยู่ที่นี้คนเดียว
เยี่ยหลิวซีขวางประตูไว้ไม่ให้เขาขึ้น ยืนกรานบอกว่าเขาต้องตกลง
รับปากก่อนว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นเขาจะไม่ร้องไม่เอะอะโวยวายเนื้อตัวสั้น

เผยถึงหน้าแดงก่ำ ตกลงรับปาก

ติงหลิวกลับไม่ยอมนั่งรถข้างตง เธอหัวฟัดหัวเหวี่ยงใส่เกาเขิน
"พวกเราไม่มีรถหรือไง ทำไมต้องไปเบียดเสียดกับพวกเขาด้วย"

คงเพราะเป็นคนเจ้าอารมณ์ หลังถูกข้างตงวางท่าเฉยชาใส่

สองครั้งสองคราเธอจึงเริ่มเดือดดาล

ซางตงไม่สนใจ เขาขับรถนำทางไป ยิ่งลึกเข้าไปมากเท่าไรรถนั้นก็ยิ่งแยะมากเท่านั้น สูงๆ ต่ำๆ ไม่ราบเรียบ รวากับต้องการทดสอบทักษะการควบคุมรถของคนขับ เพียงไม่นานรถของเกาเซินก็รั้งท้าย เยี่ยวหลิวซีทอดถอนใจ คิดว่าเกาเซินปานนี้คงโดนดึงหลังับนุชาหมดแล้วแน่ๆ

เผยถึงไม่รู้ลึกเห็นใจอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย "เรื่องนี้เขาเป็นคนหาเรื่องเอง ผมว่าดึงหลังเองก็ไม่ควรทำตัวกำเริบเสิบสานให้มากนัก ความรักกับเงินทองไม่ได้ต่างอะไรกัน จะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยไม่ได้ เกิดวันไหนเกาเซินจู่ๆ ได้สติขึ้นมา คิดจะร้องตะโกนยังงี้ก็ไม่มีทางรั้งเขาไว้ได้"

เยี่ยวหลิวซีคอยสังเกตดูเครื่องหมายข้างทางอยู่ตลอดเวลา พวกเขาจอดรถย่อนึกถึงเส้นทางอยู่หลายต่อหลายครั้ง จนในที่สุดก็มาถึงยังเนินดินที่เป็นที่ฝังร่างฮูยปา พอรถของเกาเซินมาถึงซางตงก็โยนปลั้วทหารให้เขา "ชุดได้ ที่นี่แหละ"

เกาเซินรับมันไว้ด้วยมือข้างเดียว "ที่นี่?"

"ใช่แล้ว พอชุดลงไปถึงข้างล่างก็ระวังมือหน่อย อย่าให้พลาดไปถูกศพเข้า"

เกาเซินม้วนแขนเสื้อก่อนจะลงมือชุด ส่วนดึงหลังหลังนั่งดูอยู่บนรถครู่หนึ่ง สุดท้ายเธอก็ลงมาใช้มือถือถ่ายภาพ ซางตงหยิบเอาถุงใส่ศพสามถุงลงมาจากท้ายรถแล้วม้วนกับพื้น

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เกาเซินก็เหมือนจะพบร่องรอยอะไรบางอย่าง เขาขุดดินอย่างระมัดระวัง ก่อนจะโยนปลั้วทิ้ง ใช้มือขุดดินที่ขุมไปด้วยเสียด

เยี่ยวหลิวซีกระซิบเตือนซางตง "วันหน้าเวลาประมือกับเขา คุณต้องระวังมือของเขาไว้ให้ดี...มือนั้นต้องเคยฝึกฝนมาก่อนแน่"

ในที่สุดศพทั้งสามก็ถูกขุดออกมา ทรายเบ็อนเลือดที่จับตัวแข็งเป็นก้อนยึดใบหน้าแน่น ยากจะขจัดออก แลดูพิลึกพิลั่น เกาเซินบรรจศพ

เข้าดู ทั้งหมดถูกไล่ยัดใส่ห้องโดยสารด้านหลัง

ดิ้งหลิวรู้สึกสะอิดสะเอียน รถของตัวเองกลับต้องเอามาใช้ขนส่ง
แล้วแบบนี้ตอนกลางคืนจะนอนลงได้อย่างไร

เธอมองไปทางข้างตง "หลังจากนี้ล่ะ"

ข้างตงบ้วนไ้ไปทางด้านหน้า "เดินทางต่อ"

หลังจากเดินทางไปได้สักประมาณหนึ่ง เนินทรายอีกเนินก็ปรากฏ
ต่อสายตาทู่ไกลๆ

ข้างตงจอดรถแล้วสั่งเหยียบหลิวซีกับเผยถึง "พวกคุณลงจากรถได้"

เผยถึงไม่เข้าใจว่าทำไม แต่ก็เปิดประตูรถและกระโดดลงมา

เหยียบหลิวซีถาม "คุณไหว้หรือ"

"ไหว"

"รัดเข็มขัดนิรภัยแล้ว?"

ข้างตงยิ้ม "วางใจได้ ไม่มีปัญหา"

เหยียบหลิวซีบอก "ถ้าไม่มีปัญหาจริง คุณคงไม่บอกให้เรา
ลงจากรถ"

เธอเปิดประตูลงจากรถแล้วถอยออกไปสองก้าว ก่อนโบกมือให้

ข้างตงกวาดตามองดูลักษณะภูมิประเทศโดยรอบและปรับ
เข็มขัดนิรภัยให้แน่นขึ้นกว่าเดิมอีกเล็กน้อย นานแล้วที่เขาไม่ได้ทำ
เช่นนี้เลยรู้สึกงอแง

พวกดิ้งหลิวตามอยู่ทางด้านหลัง พอเห็นพวกเหยียบหลิวซีลงจากรถ
ก็เข้าใจว่ามาถึงที่แล้ว ขณะจะบอกให้เกาเซินหยุดรถ จู่ๆ เธอก็เห็นรถ
ของข้างตงเร่งความเร็วพุ่งทะยานออกไป ครั้นรถนั้นแล่นเข้าไปใกล้ถึง
เนินทราย ทันใดนั้นรถก็ดริฟต์ ฝุ่นทรายที่ท้ายรถพุ่งตกลงราวกับ
กลุ่มควันหนา รถกวาดเป็นรูปพัด กระแทกใส่เนินทรายเข้าอย่างจัง

ดิ้งหลิวเข้าใจว่าเกิดอุบัติเหตุจึงหวีดร้องเสียงหลง เกาเซินมองดู

อีกฝ่ายปราดหนึ่งก่อนบอก "ไม่มีอะไร รถของเขาตัดแปลงมา คาดว่าคงน่าจะตั้งใจกระแทกใส่เนินทรายนั้นมากกว่า"

ท่ามกลางกลุ่มฝุ่นทรายฟุ้ง เธอมองเห็นช่างตงเปิดประตูลงมาจากรถ ใช้มือปิดฝุ่นที่กระจายเบี่ยงหน้า

ดึงหัวรถจนหายใจ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เธอก็ชำเลืองดูเกาเขิน "นายทำแบบนั้นได้หรือเปล่า"

เกาเขินบอก "เสียหัวแล้ว คนเราต่างถนัดกันไปคนละอย่าง ใช่ว่าทุกคนจะทำได้ทุกเรื่อง..."

ดึงหัวหัวเราะหยันออกมาคำหนึ่ง "งั้นก็แปลว่าไม่ได้"

ฝุ่นทรายจางหาย เนินทรายถล่มลงครึ่งหนึ่ง บางที่อาจเพราะองศาที่ชัน ทำให้โลงหุ่นเงานั้นลื่นไถลหลุดออกมากกว่าครึ่ง

ที่อยู่บนตัวโลงยังคงเป็นภาพสลักสมัยอัน ทว่าภาพกลับไม่ใช่คนสวมชื้อคอเดินทางเข้าด่าน

ที่อยู่บนตัวโลงเห็นได้ชัดว่าเป็นภาพตำหนักพระราชวัง คนที่แต่งกายคล้ายจักรพรรดิปิดหน้าร่ำให้ ไคมวังหลวงยาวเรียวยาวหรือสองดวง มีมาบนหนึ่งกั้นขวางอยู่ตรงกลางสตรีในอาภรณ์วังหลวงก้มหน้าปาดน้ำตา

เยี่ยหิวซีลากเฉยถึงเข้ามาถาม "นี่มันภาพอะไร"

เฉยถึงบอกไม่ถูก "ภาพนี้...คนหนึ่งชายคนหนึ่งหญิง กำลังร้องให้ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นจักรพรรดิ ภาพนี้...คงกำลังลงโทษสนมอยู่"

ถ้าไม่มีผ้ามาบนผืนนั้นก็คงดูเหมือนอยู่

ช่างตงส่ายหน้า "ไม่ใช่ นี่คือภาพองค์จักรพรรดิชั้นอยู่กำลังเรียกวิญญาณหลี่ฟูเหริน"

ละครหุ่นเงามีต้นกำเนิดมาจากเหตุการณ์ดังกล่าว ต่อให้เป็นคนที่มีความรู้เรื่องละครหุ่นเงาแค่เล็กน้อยก็ต่างรู้เรื่องนี้ดี

ช่างตงอธิบายภาพบนโลง "หลังพระชายาคนโปรดหลี่ฟูเหริน

สิ้นพระชนม์ องค์จักรพรรดิอันผู้ตี่ก็ทรงตรอมพระทัย มีนักพรตคนหนึ่ง
 บอกว่าตนเองอัญเชิญวิญญาณของหลี่ฟูเหรินมาได้ ทว่าจะพบเจอกันได้
 เพียงหลังม่านกันเท่านั้น ภาพนี้บอกเล่าถึงเรื่องราวที่ว่า"

เขาพูดพลางขยับเข้าไปใกล้ "ตรงนี้มีตัวหนังสือ"

ตัวอักษรหกตัว ล้วนแต่เป็นอักษรโบราณ เผยถึงรัฐจักรูปร่าง
 ของมัน "นี่เป็นอักษรเสี่ยวจ้วน* นิยมใช้กันช่วงต้นสมัยฮั่น นี่คือ..."

อักษรตัวแรกคล้ายสายน้ำไหล อักษรตัวที่สองกับสี่เขาไม่รู้จัก
 เขารู้จักก็แต่อักษรตัวที่สาม ตัวที่ห้า และตัวที่หก เพราะเขียน
 ไม่ต่างจากอักษรในปัจจุบัน

.....กระดุก ...ตะวันออกวิญญาณ

* อักษรเสี่ยวจ้วน เป็นตัวอักษรที่กำเนิดขึ้นจากการนำเอาตัวอักษรดั้งเดิมของแคว้นฉินมาปรับให้
 เรียบง่ายขึ้น จากนั้นเผยแพร่ออกไปทั่วประเทศ พร้อมยกเลิกอักษรที่มีลักษณะเฉพาะจากแคว้นอื่น ๆ
 ในยุคสมัยเดียวกัน ถือเป็นอักษรที่ใช้ทั่วประเทศจีนเป็นครั้งแรก



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/36Cx51f>